

fond coordonat de:

finanțat de:

**FONDUL
PRAHOVA
PENTRU
EDUCAȚIE**

**Fundația
Comunitară
PRAHOVA**

 OMV Petrom

NIVELE DE DIFICULTATE:

RECOMANDAT PENTRU CICLUL PRIMAR (CLASELE I-IV)

RECOMANDAT PENTRU CICLUL GIMNAZIAL (CLASELE V-VIII)

RECOMANDAT PENTRU CICLUL LICEAL (CLASELE IX-XII)

CUPRINS

FILARMONICA PLOIEȘTI	3
SPONSORI ȘI PARTENERI	5
DESPRE MUZICOGRAFE	6
ANTONIO VIVALDI - IARNA (ANOTIMPURILE)	7
JOHANN SEBASTIAN BACH - BADINERIE	9
LUDWIG VAN BEETHOVEN - SIMFONIA A V-A	11
LUDWIG VAN BEETHOVEN - SIMFONIA A IX-A	13
WOLFGANG AMADEUS MOZART - MICA SERENADĂ	15
WOLFGANG AMADEUS MOZART - RONDO ALLA TURCA	17
WOLFGANG AMADEUS MOZART - SIMFONIA NR. 40	19
GIOACHINO ROSSINI - BĂRBIERUL DIN SEVILLA	21
EDVARD GRIEG - IN THE HALL OF THE MOUNTAIN KING (PEER GYNT)	23
GEORGES BIZET - HABANERA (CARMEN)	25
JOHANNES BRAHMS - DANS UNGAR NR. 5	27
JACQUES OFFENBACH - CAN CAN	29
JOHANN STRAUSS - FIUL - DUNĂREA ALBASTRĂ	31
NIKOLAI RIMSKI-KORSAKOV - ZBORUL CĂRĂBUSULUI	33
PIOTR ILICI CEAIKOVSKI - DANS NAPOLITAN (LACUL LEBEDELOR)	35
PIOTR ILICI CEAIKOVSKI - VALSUL FLORILOR (SPĂRGĂTORUL DE NUCI)	37
CARL ORFF - O, FORTUNA (CARMINA BURANA)	39
GEORGE ENESCU - RAPSODIA ROMÂNĂ	41
MIKIS THEODORAKIS - ZORBA (SIRTAKI)	43
RICHARD RODGERS - SUNETUL MUZICII	45

FILARMONICA PLOIEȘTI

Filarmonica "Paul Constantinescu" este una dintre cele mai prestigioase instituții de cultură din România și este recunoscută la nivel național și internațional pentru calitatea ansamblurilor pe care le găzduiește. Aceasta cuprinde orchestra simfonică, orchestra de muzică populară "Flacăra Prahovei", Ploiești Jazz Trio, cvartetul de coarde "Chronos", Cor mixt, Ploiești Big Band Jazz Society și Ploiești Brass Ensemble. Recunoscute pe plan național și internațional datorită calităților profesionale, ansamblurile Filarmonicii ploieștene își dovedesc valoarea cu prilejul fiecărei reprezentatii.

S-a înființat în anul 1952 din inițiativa unui grup de iubitori ai muzicii simfonice, sub denumirea de Orchestra Simfonică "Ciprian Porumbescu", iar în anul 1960 devine "Filarmonica de Stat Ploiești" prin unificarea Orchestrei Simfonice "Ciprian Porumbescu" cu Orchestra de Muzică Populară "Flacăra Prahovei".

Datorită muncii neobosite a unor oameni de cultură precum Ion Baci, N. C. Debie, Al. I. Bădulescu, care au înțeles importanța pe care muzica cultă urma să o aibă în viața spirituală a județului Prahova, chiar într-o perioadă în care activitatea culturală era la începuturi, Filarmonica ploieșteană a evoluat rapid. Au fost organizate turnee în străinătate: Italia, Germania, Franța, Belgia, Spania, Grecia, Cehoslovacia etc. și realizate primele înregistrări la casa de discuri Electrecord, în anul 1967, sub bagheta dirijorului George Petrescu. Între anii 1970- 1977, Orchestra Simfonică a Filarmonicii din Ploiești a imprimat, din creația muzicală românească, pentru postul național de radio, 28 de piese, iar din reperoriul universal, cinci lucrări de referință din creația compozitorilor P. I. Ceaikovski, G. Mahler și A. Honegger. Activitatea de imprimări pentru postul național de radio a continuat până în anul 1990, aceasta reprezentând, la vremea aceea, și una dintre sursele de autofinanțare ale Filarmonicii.

În ziua de 27 aprilie 1993, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la înființare, Ministerul Culturii și Consiliul Județean Prahova au hotărât ca Filarmonica de Stat Ploiești să poarte numele ilustrului compozitor, cel care a contribuit enorm la zestrea culturală a orașului prin creația sa, Paul Constantinescu, ce tocmai împlinise 50 de ani. Foarte impresionat de eveniment, compozitorul a oferit forurilor culturale județene una dintre cele mai importante lucrări ale sale, "Simfonia ploieșteană", ce descrie Ploieștiul prin imagini sonore semnificative, operă ce a fost interpretată în primă audiție de Orchestra Simfonică sub bagheta ilustrului Ion Baci, în prezența autorului, în ziua de 30 septembrie 1961.

Cu ocazia comemorării a trei ani de la trecerea în neființă a șefului de orchestră, Ion Baci, ce a condus Orchestra Simfonică la un nivel la care poate concura cu orice orchestră profesionistă din țară și nu numai, sala de concerte a Filarmonicii a devenit, din anul 1998, Sala de Concerte "Ion Baci".

În prezent, Orchestra Simfonică a Filarmonicii "Paul Constantinescu" se bucură de reprezentatii cu succes, fie că este vorba de scena sălii de concerte "Ion Baci", spații neconvenționale sau festivaluri la care participă, invitată sau în calitate de gazdă.

Se acordă o importanță deosebită pentru organizarea concertelor educative și a acțiunilor ce au în prim plan cultivarea gustului pentru muzica cultă la copiii ce nu studiază în școli de profil, iar pentru tinerii interpreți, dirijori, artiști la început de carieră, Filarmonica a demarat proiecte pentru încurajarea și promovarea acestora, asigurându-se un natural schimb de generații din ce în ce mai pregătite pentru scenă.

filarmonicaploiesti.ro

EDU MUSIK BY FILARMONICA PLOIEȘTI

Proiectul **“Edu Musik by Filarmonica Ploiești”**, unic în România ca format, urmărește să producă o schimbare în sistemul educațional prin organizarea de activități și furnizarea unor materiale inedite și utile, iar pe termen lung să schimbe percepția copiilor și tinerilor, mai ales a celor din mediul rural, asupra unor genuri muzicale mai puțin cunoscute, în scopul dezvoltării educației lor culturale; prin prezentarea acestor lecții educative este posibilă chiar și atragerea elevilor spre studiul unui instrument muzical.

Organizarea atelierelor de percuție, a concertelor-lecție simfonice, de jazz sau de folclor în mod frecvent este inedită și singulară, oferind posibilitatea tinerilor de a veni în contact cu muzica cultă și de a experimenta lucruri noi.

Virtual Concert Hall

Urmărește de oriunde cele mai mari producții și toate concertele live ale Filarmonicii Ploiești direct de pe dispozitivul tău, la calitate Full HD.

www.virtualconcerthall.ro

ENERGIE PENTRU IDEI ÎN COMUNITATE!

„Fondul Prahova pentru Educație” este un fond de finanțare privată coordonat de Fundația Comunitară Prahova, finanțat de OMV Petrom, pentru a susține proiecte educaționale dezvoltate de către organizații neguvernamentale, unități de învățământ sau instituții publice din județul Prahova.

**FONDUL
PRAHOVA
PENTRU
EDUCAȚIE**

fond coordonat de:

finanțat de:

MUZICOGRAMA

Ascultarea muzicii joacă un rol fundamental în învățarea muzicală a noastră, a tuturor, și în special a copiilor, pentru care repertoriul clasic reprezintă un gen complex și nefamiliar.

Prin proiectul **Edu Musik** ne propunem să creăm o călătorie sonoră de la mintea compozitorilor către sufletul copiilor. Este legătura pe care dorim să o facem cu muzica clasică, o ușă deschisă nu cu forța, ci cu cheia curiozității de a descoperi un tărâm diferit al muzicii.

Copiii par să aibă încă dificultăți la ascultarea repertoriului "clasic", pe care, în general, îl consideră complex și nefamiliar. Dacă notele muzicale, partiturile, nu pot fi ușor sau chiar deloc descifrate de către elevii care nu studiază în școli de specialitate, muzicograma reprezintă modalitatea plăcută și ușoară a celor mici de a cunoaște și de a se împrieteni cu muzica cultă.

Concept apărut în anii 1970, muzicograma a fost fundamentată de către belgianul **Jos Wuytack**. În calitate de profesor de muzică, acesta a dorit să abordeze audiția muzicală sub o formă interactivă, pe baza căreia elevii să își formeze cu mai mare ușurință propriile păreri. Dorința lui Wuytack a fost să propună o strategie care să îi învețe pe necunoscători din ce este alcătuită muzica, cum anume o pot simți și recepta mai bine.

Așadar, muzicograma reprezintă o metodă de ascultare activă a muzicii, elementul auditiv fiind completat de simboluri sau imagini. Consemnarea grafică a muzicii înlocuiește partitura muzicală pe care o persoană care nu aprofundează studiul muzicii în detaliu nu o înțelege. Această abordare necesită participarea fizică și mentală a ascultătorilor înainte și în timpul ascultării și, de asemenea, folosește percepția vizuală.

Scopul acesteia este de a face elevii și necunoscătorii de muzică să observe, să memoreze și să înțeleagă mai bine muzica cu ajutorul imaginilor, formelor geometrice etc. Fiind o strategie care adaugă muzicii ascultate elemente vizuale, participanții își dezvoltă atenția în două direcții: prima, asupra muzicii în sine și a doua, asupra corelării vizualului cu muzica.

Prin aceste muzicograme cuprinse în **Caietul cu Muzicograme** dorim ca pe termen lung să aducem cât mai aproape muzica cultă de viitorul nostru public. Ne-am gândit și la efectul pozitiv al acestuia de a dezvolta simțul artistic, de a stârni curiozitatea, de a sensibiliza partea emoțională și artistică a copiilor, de a se exprima, de a comunica, de a le arăta că într-o viitoare lume a inteligenței artificiale va exista mereu un tezaur artistic, unde își vor putea găsi oxigenul de revigorare a sufletului. Și, indiferent ce va urma, fără muzică viața nu are culoare. Poate chiar muzica este cea care deține misterul de a exista.

"Când cântăm un cântec, îi dăm sufletului o îmbrățișare." (Damien Dempsey)

Caietul nostru cu muzicograme este legătura voastră cu Muzica. Deschideți ușa și intrați!

edu.filarmonicaploiesti.ro

ANTONIO VIVALDI - IARNA (ANOTIMPURILE)

1.

x 11

2.

x 3

3.

x 3

4.

x 4

5.

6.

7.

8.

9.

IARNA (ANOTIMPURILE)

Una dintre cele mai faimoase și iubite lucrări ale compozitorului italian Antonio Vivaldi este seria de concerte pentru vioară și orchestră intitulată "Anotimpurile" (în italiană, "Le quattro stagioni"). Seria de concerte pentru vioară și orchestră intitulată "Anotimpurile" a fost compusă între anii 1718 și 1720 și a fost publicată în anul 1725 la Amsterdam, ea reprezentând un vârf al muzicii baroce și devenind un reper fundamental al clasicismului muzical.

"Anotimpurile" constă în patru concerte distincte, fiecare reprezentând un anotimp al anului: "Primăvara" ("La primavera"), "Vara" ("L'estate"), "Toamna" ("L'autunno") și "Iarna" ("L'inverno"). Fiecare dintre aceste concerte este alcătuit din trei părți, cu o structură "repede, lent, repede".

Compoziția lui Vivaldi este cunoscută pentru modul în care ilustrează vivid și expresiv schimbările naturii și atmosfera fiecărui anotimp prin intermediul muzicii.

"Primăvara" este caracterizată de sunetele vesele ale păsărilor cântătoare, de vântul blând și de florile care înfloresc. "Vara" aduce cu sine căldura și pasiunea, cu trăsături muzicale ce amintesc de o furtună de vară și o serenadă nocturnă. "Toamna" este dominată de recolte și vânătoare, iar "Iarna" surprinde frigul aspru și viscolul prin acorduri tăioase și ritmuri rapide.

"Anotimpurile" nu este doar o capodoperă a muzicii, ci și un exemplu remarcabil de poveste spusă prin muzică, în care sunetele și structura muzicală sunt utilizate pentru a reprezenta o poveste sau o temă specifică. Această serie de concerte a fost revoluționară în timpul său, marcând o tranziție către stilul muzical rococo și influențând compozitori precum Mozart și Beethoven.

ANTONIO VIVALDI

Antonio Vivaldi, cunoscut și sub numele de "Preotul Roșu" datorită părului său roșu aprins și slujbei sale în biserica catolică, este unul dintre cei mai importanți compozitori din perioada barocă a muzicii clasice. Născut la 4 martie 1678 la Veneția, Italia, Vivaldi și-a lăsat o amprentă inconfundabilă asupra lumii muzicale a secolului al XVIII-lea.

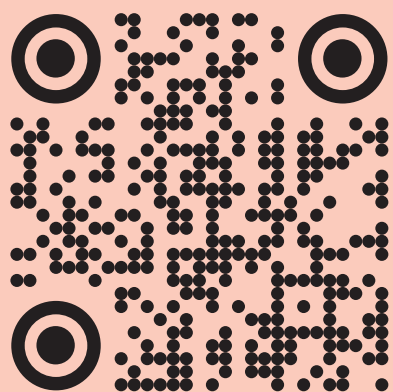
Vivaldi este compozitorul care a dat cea mai mare strălucire genului muzical numit "Concerto" în perioada barocă și este, de asemenea, cel mai bine cunoscut pentru compozițiile sale scrise pentru vioară. A avut o influență puternică în dezvoltarea muzicii concertante în clasicismul vienez ulterior. El a compus peste 500 de concerte, dintre care aproximativ 230 sunt pentru vioară.

Cea mai importantă lucrare a sa este seria de concerte pentru vioară și orchestră intitulată "Anotimpurile", compusă între anii 1718 - 1720. Această serie constă din patru concerte distincte, fiecare reprezentând un anotimp: "Primăvara", "Vara", "Toamna" și "Iarna". Fiecare concert surprinde frumusețea și schimbările caracteristice anotimpurilor într-un mod muzical expresiv.

În plus, față de compozițiile sale pentru vioară, Vivaldi a compus muzică vocală, cantate, oratorii, inclusiv opere. Una din cele mai cunoscute lucrări ale sale este "Orlando Finto Pazzo", care este o operă în trei acte compusă de Vivaldi pe un libret de Grazio Braccioli.

În secolul al XX-lea, muzica lui Vivaldi a devenit și mai apreciată în întreaga lume. Lucrările sale s-au bucurat de o revigorare a popularității, iar lucrarea "Anotimpurile" a devenit o parte integrantă a repertoriului clasic. Muzica lui Vivaldi este adesea descrisă ca fiind vibrantă, expresivă și plină de vitalitate, cu o tehnică inovatoare pentru epoca sa.

Antonio Vivaldi a fost un compozitor remarcabil și un virtuoz al viorii, contribuind semnificativ la dezvoltarea muzicii baroce și la definirea esteticii muzicale a perioadei sale. Astăzi, el este considerat unul dintre cei mai mari compozitori ai tuturor timpurilor, iar muzica sa continuă să inspire și să încante ascultătorii din întreaga lume.

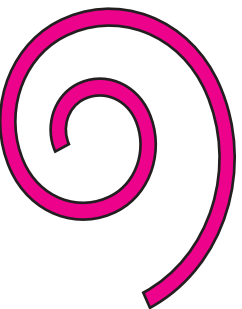
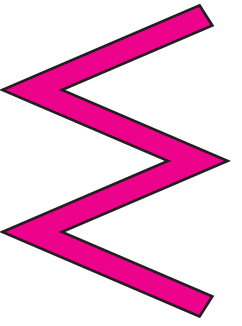
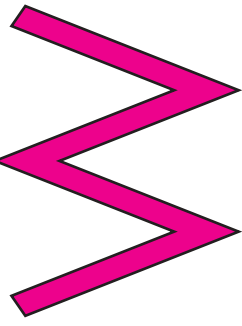
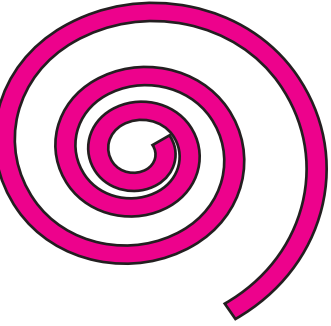

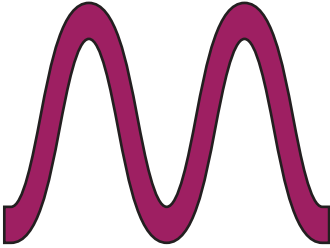
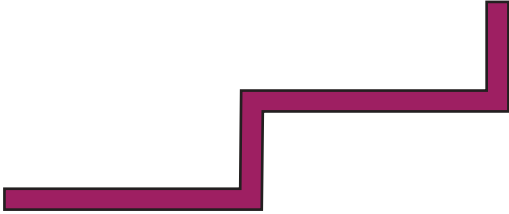
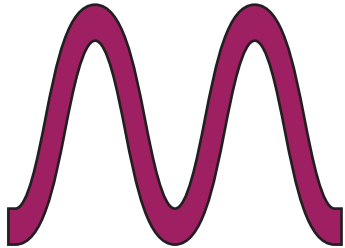
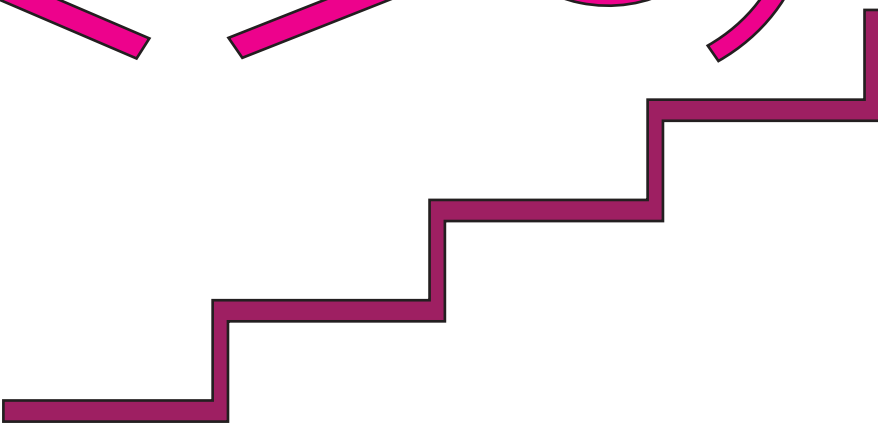
Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

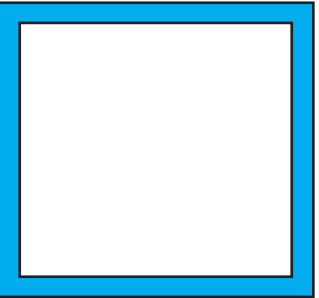
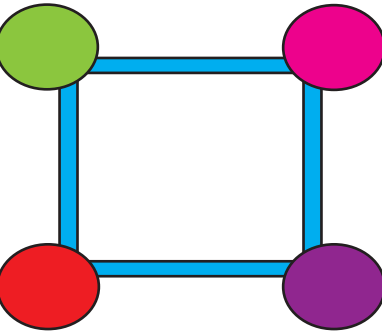
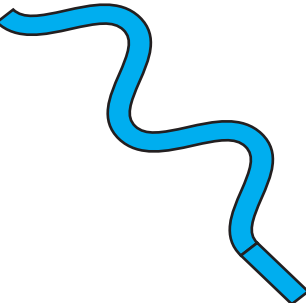
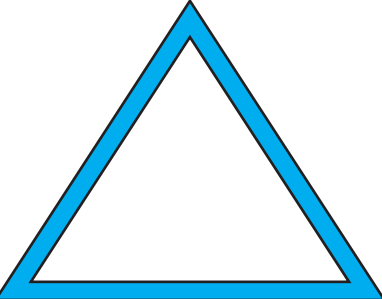
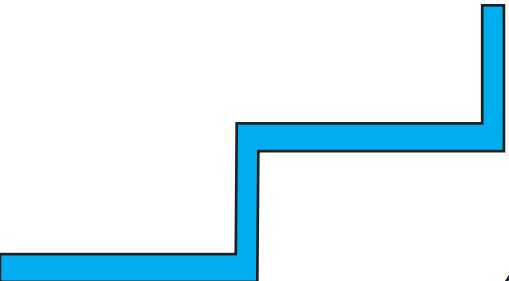
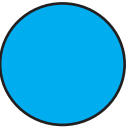
Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

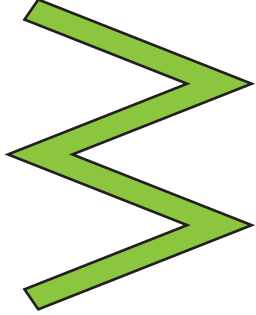
JOHANN SEBASTIAN BACH - BADINERIE

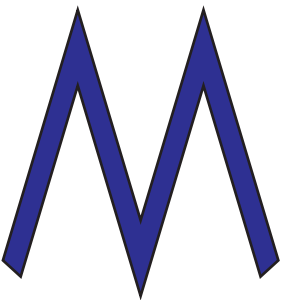
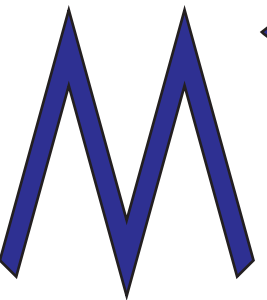
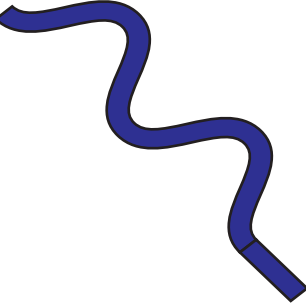
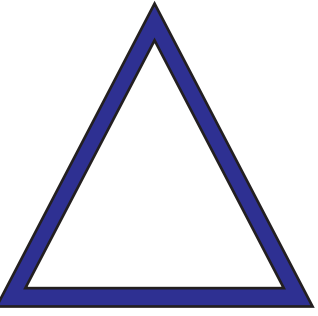
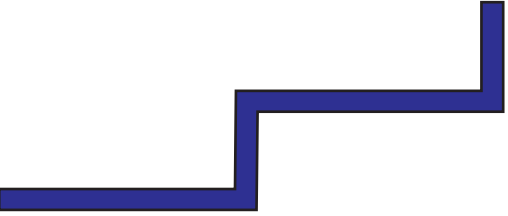
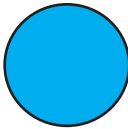

1.   x 2

2.

3.

4.

5.

“BADINERIE”

În perioada Leipzig, Bach a fost numit “Thomaskantor”, director al muzicii bisericești din Leipzig. El a trebuit să conducă Școala Sf. Toma și să furnizeze patru biserici cu muzică, Biserica Sf. Toma, Biserica Sf. Nicolae și, într-o măsură mai mică, Biserica Nouă și Biserica Sf. Petru. Bach a fost obligat să instruiască studenții de la Thomasschule în cânt și să furnizeze muzică bisericească pentru principalele biserici din Leipzig.

În anii de început ai perioadei Leipzig, 1724–1731, Bach a scris patru suite orchestrale BWV 1066–1069, numite ouvertures de către compozitorul lor. Numele ouverture se referă doar parțial la mișcarea de deschidere în stilul uverturii franceze, fiecare suită fiind o serie de dansuri stilizate pentru orchestră, precedate de o uvertură franceză, sursa fiind un set de piese parțial autograf (Bach le-a scris pe cele pentru flaut și violă).

Suita nr. 2 în si minor de Bach este reprezentată printr-un set de 7 piese, o serie de dansuri de curte având structura - Ouvertura, Rondeau, Sarabande, Bourrée, Poloneză, Menuet și Badinerie, par complet impregnate cu „esprit” francez. Cu toate acestea, Badinerie, partea genială de flaut, marchează piesa ca fiind nu mai puțin decât „un extravagant concert solo italian”, sub care Bach a construit o bază germană solidă.

„Battinerie”, așa cum scrie Bach în partea cu autograf despre piesa a 7-a din suita nr. 2 în si minor, o secțiune transversală delicioasă a barocului european pentru un flautist virtuoz, a devenit o piesă de spectacol pentru flautiștii solo datorită ritmului său rapid și dificultății acesteia. În anii 1980 și începutul anilor 1990, această ultimă mișcare din Suita nr. 2 de Bach a devenit muzica incidentală pentru programele de dimineață ale școlilor din Marea Britanie.

Suitele lui Bach emană stilul și atmosfera muzicii de dans scrise de Jean-Baptiste Lully la curtea lui Ludovic al XIV-lea. În zilele noastre, o numim o suită, dar la vremea aceea era cunoscută sub numele de Uvertură sau piesa de deschidere, ca un omagiu adus regelui.

JOHANN SEBASTIAN BACH

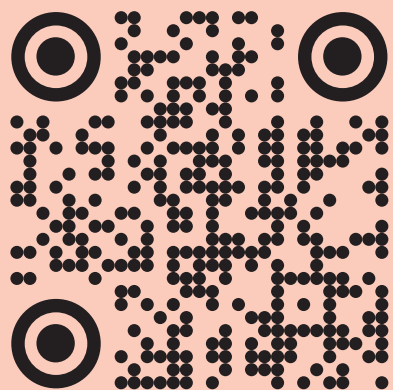
Johann Sebastian Bach, compozitor german și muzician din perioada barocului târziu, este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai mari compozitori din istoria muzicii occidentale. Născut la 21 martie 1685, în localitatea Eisenach, Germania, Johann Sebastian Bach a început să învețe la Școala gimnazială din Eisenach, urmând liceul din Ohrdruf, unde a studiat latina, greaca, literatura, istoria și muzica. În același timp, a învățat mănuierea viorii sub supravegherea tatălui său, Johann Ambrosius Bach, muzician de oraș. După moartea tatălui său, Bach rămâne orfan la doar vârsta de 10 ani și este crescut în continuare de Johann Christoph, fratele său mai mare, care era organist la Ohrdruf. Acesta l-a învățat să cânte la clavecin și orgă, iar compoziția a învățat-o cu Herder, cantorul bisericii din Ohrdruf, unde la 15 ani activa deja ca membru al corului.

Bach și-a continuat educația muzicală la Lüneburg unde muzica pentru orgă a constituit o preocupare principală de-a lungul întregii sale vieți. El a tratat toate genurile muzicale din epocă, cu excepția operei. A scris 250 de lucrări pentru orgă, peste 150 de corale pentru orgă, concerte, suite, recitative, arii da capo, muzica de cameră și muzică corală în patru părți și a folosit “basso continuu”, multe dintre lucrările sale folosind tehnici contrapunctice precum canonul și fuga.

Muzica lui Bach a fost, din punct de vedere armonic, mai inovatoare decât cea a antecompozitorilor săi, folosind acorduri și progresii surprinzător de disonante, adesea cu o explorare extinsă a posibilităților armonice dintr-o singură piesă. A îmbogățit stilurile germane consacrate prin stăpânirea sa în contrapunct, armonie și organizare motivică.

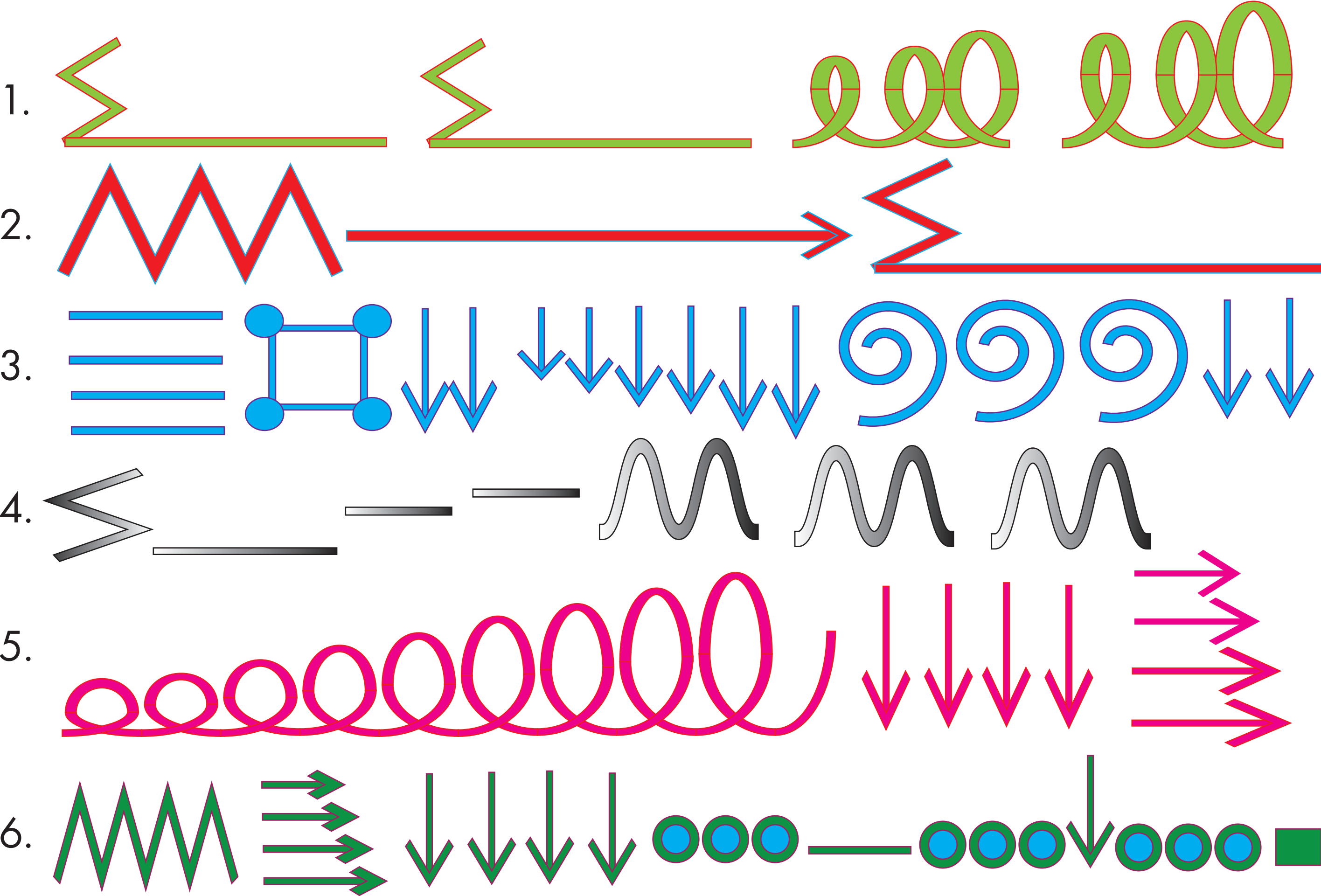
De-a lungul secolului al XVIII-lea, Bach a fost apreciat în primul rând ca organist, în timp ce muzica lui de claviatură, cum ar fi Clavecinul bine temperat, a fost apreciată pentru calitățile sale didactice. Bach rămâne cunoscut și admirat pe plan internațional pentru autoritatea sa prolifică în muzica clasică.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

LUDWIG VAN BEETHOVEN - SIMFONIA A V-A

SIMFONIA A V-A

Simfonia a V-a în Do minor, Opus 67, cunoscută sub numele de "Simfonia Destinului", este una dintre cele mai cunoscute și influente compoziții ale lui Ludwig van Beethoven. Această simfonie epocală a fost compusă între 1804 și 1808, iar premiera sa a avut loc în 22 decembrie 1808.

Simfonia a V-a a lui Beethoven este alcătuită din patru mișcări distincte:

- **Allegro con brio:** Prima mișcare, cu celebrele patru note repetate, este una dintre cele mai recunoscute melodii din istoria muzicii. Ea stabilește un ton dramatic și tumultuos, sugerând un conflict interior puternic.
- **Andante con moto:** A doua mișcare aduce un contrast notabil, fiind mai calmă și melodică. Ea oferă o scurtă pauză de la tensiunea din prima mișcare.
- **Scherzo - Allegro:** A treia mișcare este un scherzo energic și dansant, care conferă simfoniei o notă de ușurință și vitalitate.
- **Allegro:** Ultima mișcare revine la tonul dramatic și triumfător, construindu-și calea către un final triumfător. Această mișcare finală este cunoscută și sub denumirea "Victoria lui Beethoven" și exprimă un sentiment puternic de triumf și optimism.

Ceea ce face Simfonia a V-a atât de remarcabilă este modul în care Beethoven a folosit structura și dezvoltarea tematică pentru a crea un dialog emoțional intens. Mișcarea de la întinericul și disperarea primei mișcări, către lumina și victoria finalului triumfător, simbolizează potențialul uman de a depăși adversitatea prin voință și creativitate.

Această simfonie a fost revoluționară în epoca sa prin utilizarea temei recurente (cele patru note distincte), despre care biograful său Anton Schindler a comentat primele ei 4 tonuri, ajunse renumite, în felul următor: „Așa bate destinul la poartă!”. Simfonia a V-a a lui Beethoven a influențat în mod semnificativ dezvoltarea muzicii clasice și se folosește deseori drept "exemplu" de muzică clasică.

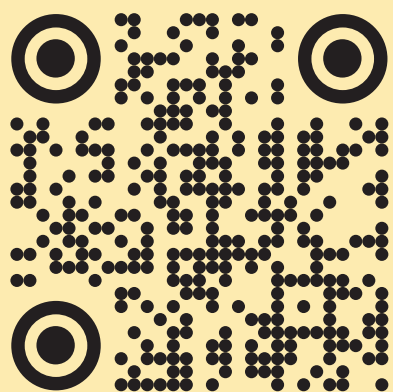
LUDWIG VAN BEETHOVEN

Într-un univers fermecat de sunete și armonii, s-a născut o poveste uluitoare, povestea vieții lui Ludwig van Beethoven. Acest om al destinului și al pasiunii pentru muzică a traversat o călătorie plină de trăiri și triumfuri, iar notele muzicale au fost călăuzirea unei epopei muzicale care a rezistat probelor timpului.

Copilăria lui Beethoven a fost o simfonie de sunete jucăușe și a fost marcată de curiozitatea acestuia pentru pian. Încă de la vârsta fragedă de 5 ani, micul Ludwig și-a fermecat părinții cu talentul său muzical. La doar șapte ani, Beethoven a susținut primul său recital, moment care a anticipat strălucirea unui viitor compozitor și virtuoz al pianului. Beethoven a început să ia lecții de muzică, în jurul vârstei de 10 ani, cu organistul, compozitorul și dirijorul Christian Gottlob Neefe, sub tutela căruia în 1783 a fost publicată pentru prima dată o lucrare a sa, un set de variațiuni pentru pian. Acesta recunoaște dotarea muzicală excepțională a tânărului Beethoven și, cu sprijinul arhiepiscopului Maximilian Franz, îi facilitează în 1787 o călătorie la Viena. Aici ia câteva lecții cu Mozart, dar trebuie să se întoarcă după scurt timp la Bonn, datorită înrăutățirii stării de sănătate a mamei sale.

În noiembrie 1792, Beethoven pleacă pentru a doua oară la Viena, unde devine elevul lui Joseph Haydn, iar din 1794 studiază cu Johann Georg Albrechtsberger și cu Antonio Salieri.

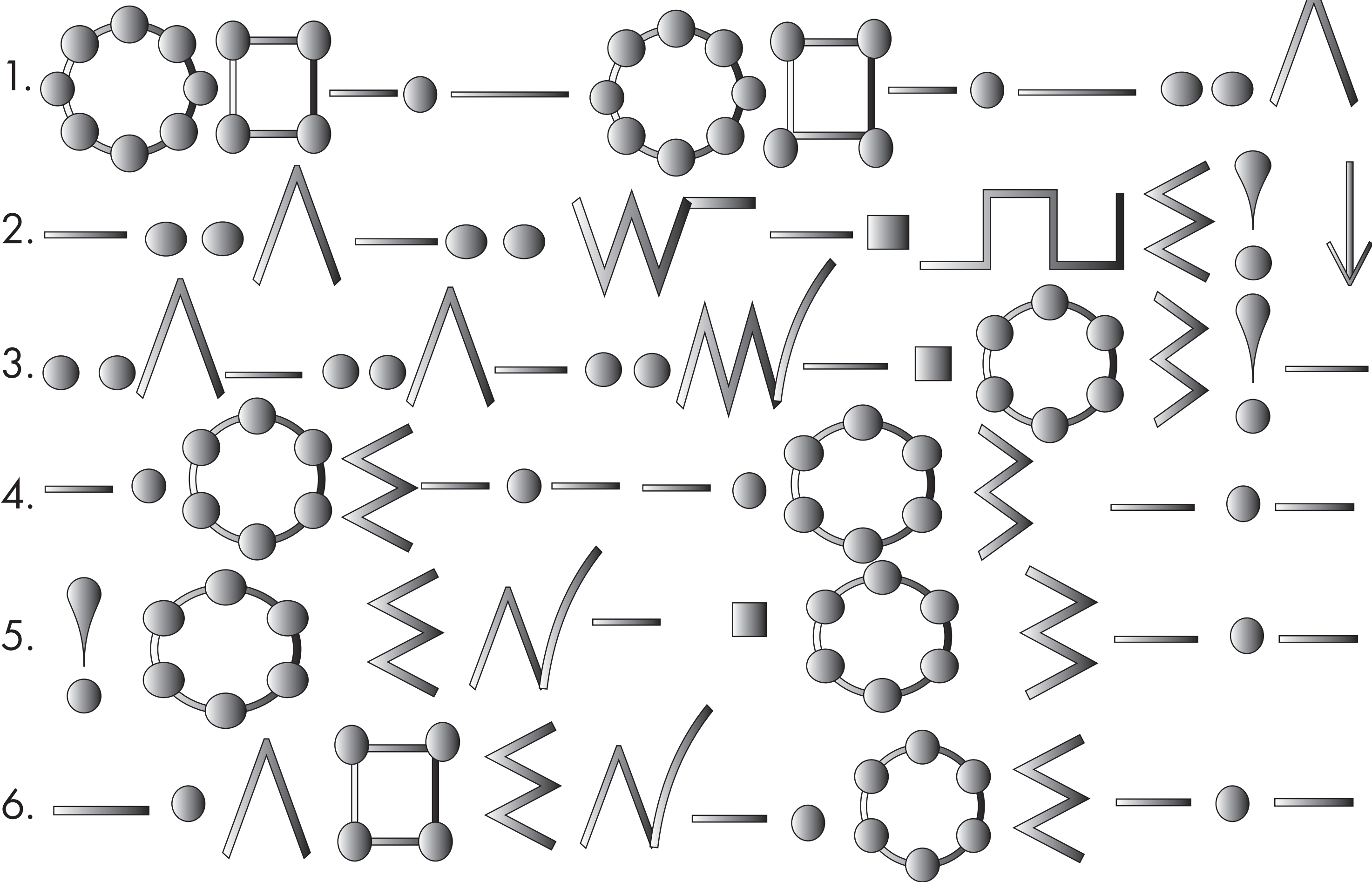
Destinul lui Beethoven a fost supus unei încercări dramatice în jurul vârstei de 28 de ani, când primele semne ale surdității au început să-și facă simțită prezența. Singura modalitate de a comunica cu interlocutorii erau "caietele de conversații", în care aceștia scriau în loc să vorbească. Surditatea nu i-a întrerupt însă creația artistică, în 1819 compune "Variațiile-Diabelli" pentru pian, în 1820 se execută prima versiune a "Misei Solemnis" și se realizează ultimele sale sonate pentru pian și cvartetele de coarde precum și Simfonia a IX-a, a cărei primă audiție a avut loc în ziua de 7 mai 1824, la Viena.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

LUDWIG VAN BEETHOVEN - SIMFONIA A IX-A

SIMFONIA A IX-A

Simfonia a IX-a în Re minor, OP 125, a cărei premieră a avut loc în anul 1827, cunoscută sub numele de "Oda Bucuriei" sau doar "Coral", este una dintre cele mai celebre și influente compoziții ale lui Ludwig van Beethoven. Finalizată în 1824, simfonia a IX-a este una dintre lucrările cele mai cunoscute din repertoriul clasic occidental. Printre critici, este considerată a fi printre cele mai mari opere ale lui Beethoven și este considerată de unii cea mai mare bucată de muzică scrisă vreodată. Simfonia a fost primul exemplu de compoziție majoră folosind vocile într-o simfonie (fiind astfel o simfonie corală). Cuvintele sunt cântate în timpul mișcării finale de patru soliști vocali și un cor.

Simfonia a IX-a este alcătuită din patru mișcări principale:

- **Allegro:** Prima mișcare este în mod tradițional de tip sonată și prezintă o dezvoltare muzicală complexă. Aceasta introduce temele și motivele principale ale simfoniei, creând o atmosferă de mister și tensiune.
- **Molto vivace:** A doua mișcare, cunoscută și sub numele de "Scherzo", este o mișcare rapidă și ritmică, plină de energie și umor. Ea aduce un contrast notabil cu prima mișcare.
- **Adagio molto e cantabile:** A treia mișcare este o arie lirică, plină de frumusețe și melancolie. Este una dintre cele mai emblematice mișcări lente din repertoriul clasic.
- **Presto - Allegro assai:** Ultima mișcare, cunoscută sub numele de "Finale", este una dintre cele mai remarcabile părți ale simfoniei. Ea aduce un cor vocal și soliști vocali și se bazează pe textul poeziei "Oda Bucuriei" a lui Friedrich Schiller. Această mișcare finală transmite un mesaj de fraternitate și umanitate și culminează cu o explozie triumfătoare a sunetului.

Cunoscută ca una din cele mai celebre și influente compoziții ale lui Beethoven, ea este renumită datorită grandiosului final coral, pe versurile poetului Friedrich Schiller. Introducerea corului în ultima mișcare a simfoniei a fost o inovație revoluționară în muzica simfonică și a adăugat o dimensiune vocală profundă și emoțională compoziției. "Oda Bucuriei" a devenit un imn universal al fraternității și umanității și este recunoscută în prezent ca imn oficial al Uniunii Europene.

LUDWIG VAN BEETHOVEN

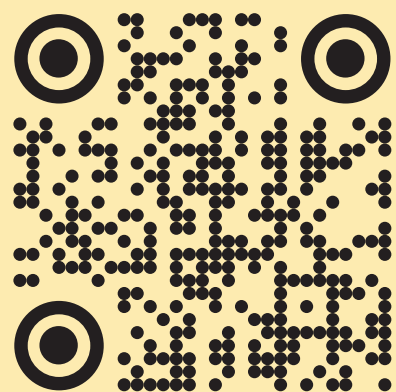
Perioada surdității a fost una dintre cele mai productive și inovatoare din viața lui Beethoven. În ciuda izolării sale sonore, compozitorul a creat lucrări monumentale precum "Variațiile-Diabelli" pentru pian, în 1820 se execută prima versiune a "Misei Solemnis", realizează ultimele sale sonate pentru pian și cvartetele de coarde și în sfârșit, Simfonia a IX-a.

Primele semne ale surdității lui Beethoven au creat dificultăți în perceperea sunetelor înalte, însă în ciuda acestor prime simptome, compozitorul a continuat să compună și să concerteze. În jurul vârstei de 32 de ani, surditatea sa s-a agravat, afectând și frecvențele mai joase.

Importanța lui Beethoven în muzică este semnificativă și din perspectiva transformării rolului "compozitorului" în societate. De la compozitorul medieval, artizan dependent și, de cele mai multe ori umil, aflat în serviciul Bisericii sau al aristocrației, compozitorul devine, odată cu prezența lui Beethoven, un artist care creează dintr-o necesitate interioară și nu la comandă. Influența sa asupra compozitorilor care l-au urmat a fost enormă.

Admirat deschis, de la Franz Schubert, Felix Mendelssohn Bartholdy, Robert Schumann, Johannes Brahms, până la Richard Wagner și Arnold Schoenberg, ca întemeietor al unei ere noi în muzică, marele compozitor german este considerat până astăzi ca o figură cardinală în evoluția muzicii tuturor timpurilor, recunoscut și în limbajul și tehnica muzicii contemporane. Beethoven este revoluționarul întemeietor al unei noi generații de muzicieni și al unei alte atitudini față de creațiile compozitorilor.

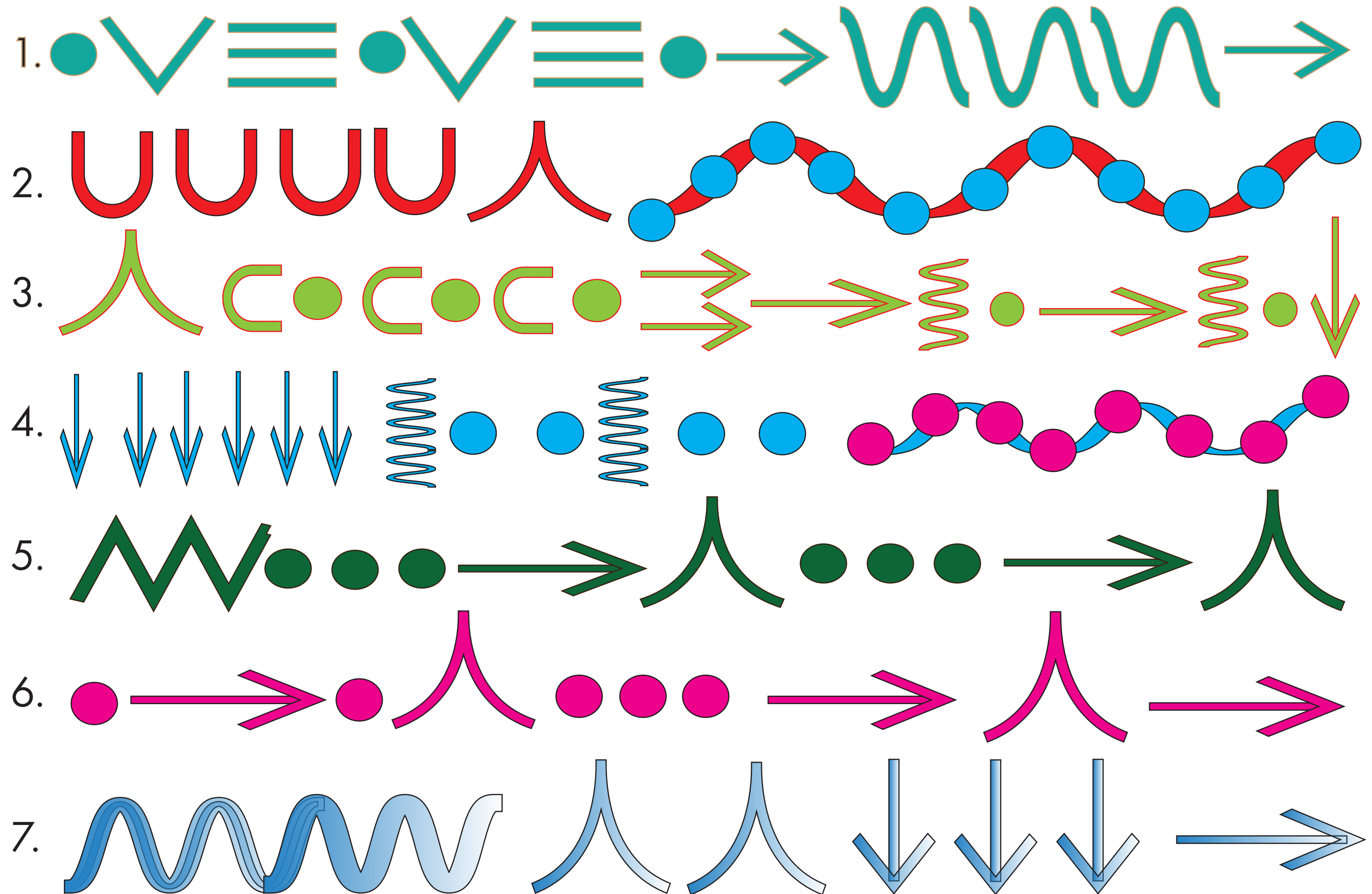
Povestea lui Ludwig van Beethoven este un testament al rezilienței, pasiunii și forței incontestabile a spiritului uman. Fiecare capitol al acestei povestiri muzicale este ca o notă vibrând în inimile noastre, amintindu-ne că muzica, mai mult decât orice altceva, este limbajul universal al emoției și al conectării umane.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

WOLFGANG AMADEUS MOZART - MICA SERENADĂ

EINE KLEINE NACHTMUSIK

"Mica serenadă" este o lucrare pentru orchestră de cameră compusă de Wolfgang Amadeus Mozart. Ea este o simfonie de mici dimensiuni, aceste dimensiuni fiind condiționate în special de faptul că ansamblul se reduce la o orchestră de coarde, alcatuită din doar 5 instrumente (două viori, o violă, un contrabas și un violoncel). Lucrarea, terminată la 10 august 1787, în perioada în care Mozart lucra la al doilea act al operei Don Giovanni, este cunoscută sub denumirea completă de Serenada nr. 13 pentru coarde în Sol Major, KV 525.

De asemenea, este una dintre cele mai cunoscute și iubite lucrări compuse de Wolfgang Amadeus Mozart. Această compoziție este o serenadă în patru mișcări pentru orchestră de coarde și a fost compusă în 1787.

Muzica din "Mica serenadă" este luminoasă și veselă, perfectă pentru a aduce bucurie și relaxare auditoriului. Înainte să învețe să citească, să numere sau să scrie, Mozart era capabil să descifreze o partitură și să o interpreteze perfect. Acesta a trăit 13.097 de zile, dintre care 3.720 le-a petrecut călătorind în peste 200 de orașe europene.

O caracteristică pe care nu multă lume o cunoaște despre compozitor este aceea că, în registrul de botez, Mozart a fost înregistrat cu numele de "Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus," însă ulterior, în Italia, a adoptat numele de "Amadeus," care reprezintă traducerea în latină a lui Theophilus ("iubitor de Dumnezeu").

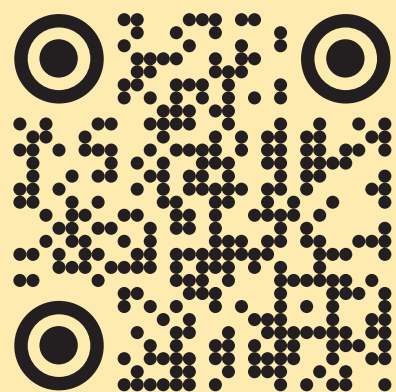
Încă de la vârste fragede, geniul muzical al lui Mozart începe să-i deschidă uși spre viitorul lui strălucit. La numai 5 ani, înainte de a ști să scrie, compune câteva piese pentru pian, transcrise imediat de tatăl său. Prima sa apariție are loc la München, unde Mozart cântă la clavecin în fața prințului elector de Bavaria, după care el împreună cu familia sa pleacă la Viena, unde surprinde regalitatea imperială cu abilitățile sale.

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Născut pe 27 ianuarie 1756 în Salzburg, Austria și trecut în neființă pe 5 decembrie 1791 în Viena, Austria, la vârsta de doar 35 de ani, Mozart a fost un copil minune și un prodigiu muzical încă de la vârsta de trei ani. Tatăl său, Leopold Mozart, compozitor și interpret, a recunoscut talentul extraordinar al lui Wolfgang și a început să-i țină ore de muzică în mod intensiv. La vârsta de cinci ani, Mozart a început să compună muzică, iar la șase ani a dat primele concerte în public.

Familia Mozart a călătorit pe tot teritoriul Europei pentru a-și prezenta talentul. Wolfgang și sora sa, Nannerl, au fost supuși unor turnee lungi și obositoare în orașe importante precum Viena, Paris, Londra și Roma. Aceste călătorii au contribuit la dezvoltarea talentului muzical al lui Mozart și la popularitatea sa în cadrul familiilor nobile și curților regale. După Bonn, Aix-la-Chapelle și Bruxelles, unde a înregistrat numeroase succese, Mozart a sosit la Paris, la 18 noiembrie 1763, unde a rămas până în 1764. Important pentru Mozart, în această perioadă petrecută la Paris, a fost întâlnirea cu muzicieni precum Eckard, Le Grand, Hochbrucker și mai ales Schobert, clavecinist și compozitor al prințului de Conti.

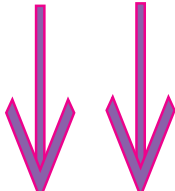
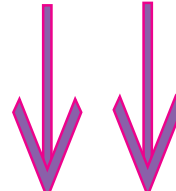
Wolfgang Amadeus Mozart a compus peste 600 de lucrări, care includ simfonii, concerte, opere, muzică de cameră, muzică vocală și multe altele. Printre cele mai celebre creații ale sale se numără operele "Don Giovanni," "Nunta lui Figaro" și "Flautul fermecat," precum și simfoniile "Jupiter" și "Simfonia nr. 40."

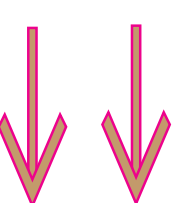

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

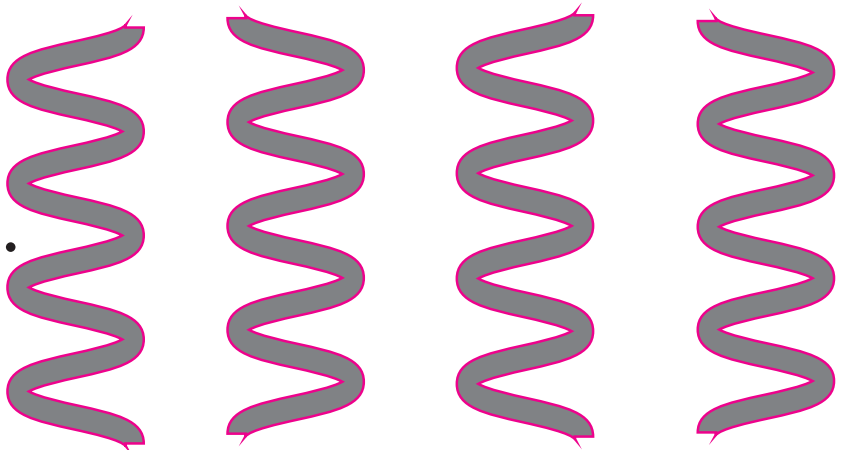
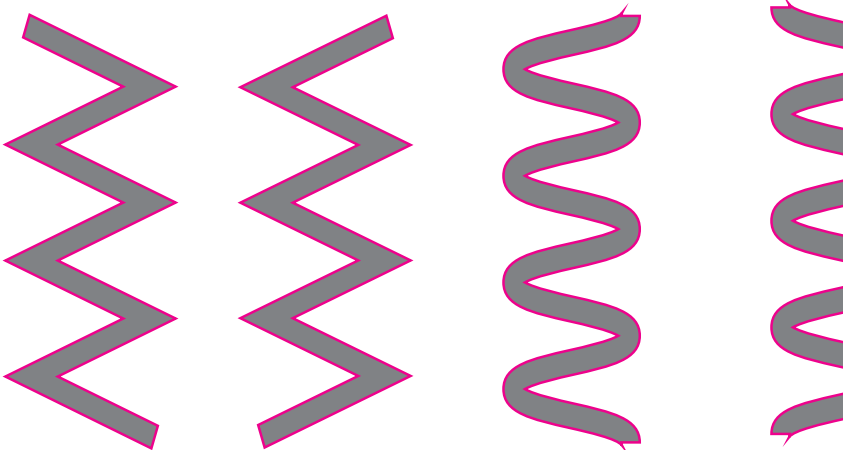
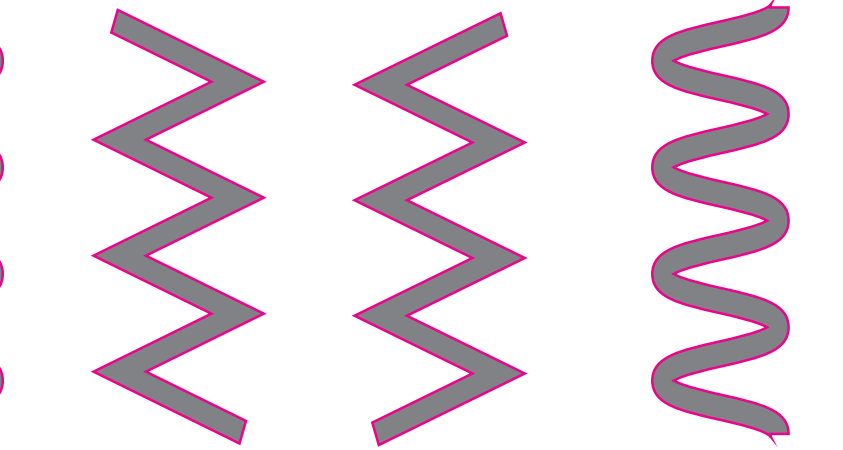
Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

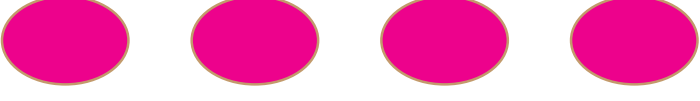
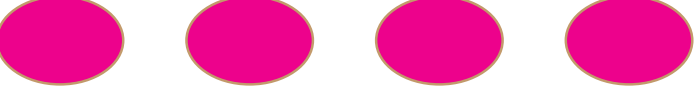
WOLFGANG AMADEUS MOZART - RONDO ALLA TURCA

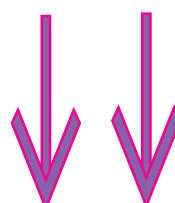
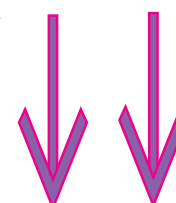
1.   x 2

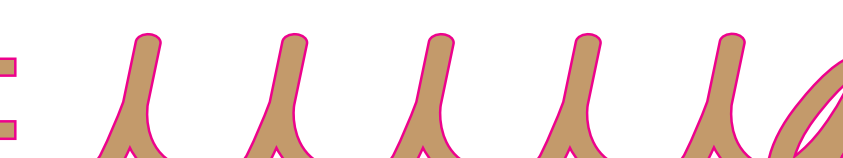
2.   x 2

3.   x 2

4.

5.   x 2

6.

7.   x 2

8.   x 2

RONDO ALLA TURCA

"Rondo alla turca" este ultima mișcare a celei de-a treia sonate pentru pian compusă de Wolfgang Amadeus Mozart, cunoscută sub numele de "Sonata pentru pian nr. 11 în La major, K. 331." Această compoziție este una dintre cele mai faimoase și recunoscute lucrări muzicale compuse vreodată și este adesea interpretată ca piesă de pian solo.

Mozart însuși a intitulat rondoul „Alla turca”, acesta imitând sunetul trupelor de ieniceri turcești, a căror muzică era foarte în vogă la acea vreme. Caracteristicile cele mai distinctive ale acestei compoziții sunt ritmurile rapide și vivace, precum și utilizarea castanietelor și a tobelor, care imită sunetele muzicii tradiționale turcești.

La 4 august 1782, Mozart s-a căsătorit cu Constanze Weber, sora mai mică a Aloysiei Weber, care a fost una dintre primele iubiri ale compozitorului. În ciuda opoziției inițiale a tatălui său, Leopold Mozart, care spera la o partidă mai avantajoasă pentru fiul său, Wolfgang și Constanze s-au căsătorit și au rămas împreună până la moartea lui Mozart, în 1791.

Constanze și Mozart au avut împreună șase copii, însă doar doi dintre ei au supraviețuit copilăriei. Relația dintre Mozart și Constanze, o poveste de dragoste profundă, a fost subiectul multor speculații și romantizări, căsnicia lor fiind descrisă în diferite forme în cărți, filme și opere muzicale. De asemenea, Constanze a reprezentat una dintre "muzele" lui, inspirându-l în opera lui muzicală.

Ultimul său concert a fost susținut în martie 1790. Mozart a creat de asemenea, pe lângă multele sale opere celebre și "Flautul Fermecat," care a avut un foarte mare succes.

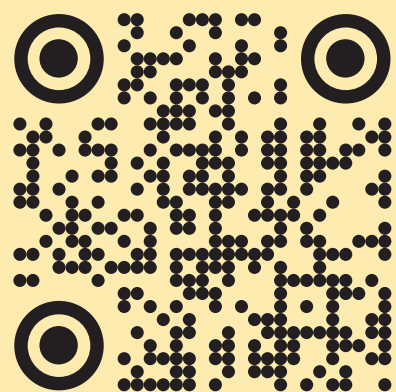
WOLFGANG AMADEUS MOZART

Mozart se îmbrăca extravagant, călătorea foarte mult, avea vicii și paria sume impresionante de fiecare dată când avea ocazia. În ciuda venitului suficient, se pare că Mozart cerea bani de la cunoștințe pentru că pur și simplu nu se putea opri din cheltuit.

În toți anii petrecuți la Viena, a locuit într-un apartament destul de confortabil în apropiere de centrul orașului, unde o încăpere mare era rezervată concertelor de familie. Închiria un cal ca să facă mișcare dimineața și o trăsură când era necesar. Avea și un frizer care venea acasă la el o dată pe zi, lua mese la restaurante și taverne, frecventa hanuri din suburbii și consuma sticle de „vin bun” și „punci la gheață”. Mai aflăm, și nu în ultimul rând, despre marea lui pasiune: biliardul. Când intra într-o sală de biliard, buzunarele îi erau pline de hârtii cu portative goale, fiindcă el compunea în timp ce aștepta să-i vină rândul. O pauză lungă îi ajungea pentru douăzeci sau treizeci de măsuri.

Când a murit, acesta avea destul de multe datorii, stresul generat de multitudinea de opere și comenzi pe care le avea de finalizat, ceea ce se pare că i-au provocat moartea prematură. Mozart a fost îngropat într-o groapă comună, fără cruce, locul nefiind cunoscut, iar slujba de înmormântare s-a petrecut într-o zi cu vreme urâtă, ninsoare și ploaie, unde au participat doar familia și prietenii.

Viața și opera lui Mozart au inspirat de-a lungul timpului o serie de filme, cărți și documentare, printre care filmul „Viața lui Mozart”, „Amadeus” și altele, în care se evidențiază geniul din spatele operelor muzicale.

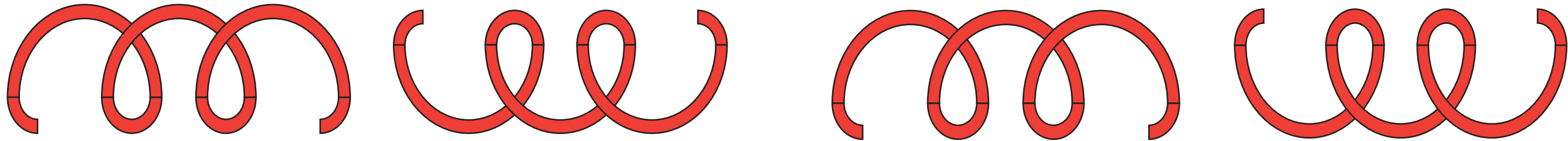
Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

WOLFGANG AMADEUS MOZART - SIMFONIA NR. 40

1.

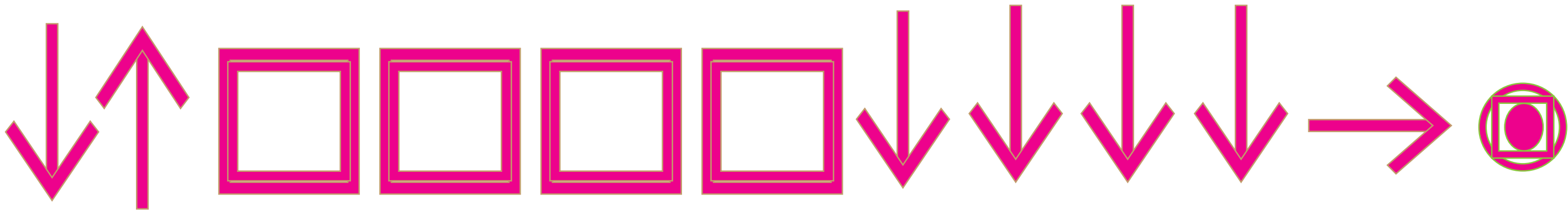
2.

3.

4.

5.

6.

SIMFONIA NR. 40

Simfonia cu numărul 40, în sol minor, K. 550, numita și „Marea simfonie în sol minor” pentru a o distinge de „Simfonia mică în sol minor” care are același ton, a fost compusă în anul 1788 și este una dintre cele două simfonii scrise de Mozart în tonalitate minoră. Compusă la trei săptămâni după Simfonia nr. 39, „Simfonia nr. 40 a fost finalizată în 25 iulie 1788. Mozart și-a modificat nomenclatura inițială adăugând o parte pentru clarinet, pentru că ascultând-o, i se părea că se potrivește mai bine dacă adaugă partea de clarinet.

Dirijorul austriac Nikolaus Harnoncourt spunea că cele trei simfonii ar fi fost scrise ca un ciclu de lucrări, simfonia cu numărul 40 neavând introducere asemenea celei cu numărul 39 și nici un final la fel de amplu ca al celei cu numărul 41. Muzicologul american Neal Zaslaw, spunea că simfonia numărul 40 a fost compusă de către Mozart pentru posteritate, ca un „apel la eternitate”.

Cea de-a 40-a Simfonie a lui Mozart are patru mișcări, respectând forma clasică a simfoniei (parte rapidă, parte lentă, Menuet, parte rapidă), dar are și un ton și o atmosferă complet diferite. După momente epice de spiritualitate în cea de-a 39-a Simfonie în Mi bemol major, Mozart dezvoltă în Sol minor un sentiment tragic și angoasat, oricum exprimat cu o grație melancolică de o frumusețe de neegalat. Faimoasa temă ce deschide prima mișcare a devenit aproape la fel de legendară ca cea a deschiderii celei de-a cincea simfonii a lui Beethoven.

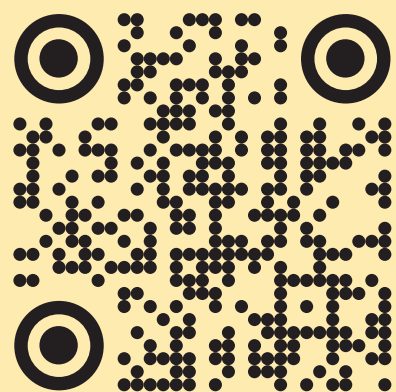
Prima parte începe întunecat, nu cu tema mai întâi, ci cu acompaniament realizat de corzile grave cu divizii la violă. Această tehnică de a începe o lucrare, cu o figură de acompaniament, a fost folosită mai târziu de către Mozart în ultimul său concert pentru pian și orchestră și a devenit preferata compozitorilor romantici (începutul concertului pentru vioară și orchestră de F. Mendelssohn, concertul nr. 3 pentru pian și orchestră de S. Rachmaninov).

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Mozart a compus muzică clasică la pian, unde a folosit notele muzicale într-un mod care să încânte generații de-a rândul. Sunetul pianului a accentuat profunzimea emoțională a operelor, exploatând sentimentele de bucurie și tristețe, iar sunetul jucăuș ne arată spiritul ludic de care Mozart dispunea. Cele mai cunoscute Opere ale lui sunt: „Nunta lui Figaro”, „Don Giovanni”, „Cosi Fan Tutte” și „Flautul Fermeat”.

Unele studii au demonstrat că muzica lui stimulează pozitiv creierul uman. Cercetătorii de la Universitatea Sapienza din Roma susțin că rezultatele studiului evidențiază faptul că muzica lui Mozart poate activa circuitele neuronale corticale asociate funcțiilor cognitive și de concentrare, ceea ce înseamnă că ascultarea muzicii lui ajută la concentrare. De asemenea, sunt studii care afirmă că muzica lui ajută la reducerea efectelor epilepsiei.

Totodată, există teorii care afirmă că muzica lui Mozart ar stimula memoria. O altă teorie legată de muzica lui este că ajută în procesul de dezvoltare a fătului în perioada intrauterină. De aceea, multe femei ascultă muzica lui Mozart în timpul sarcinii așezând căștile direct pe burtica unde se află fătul, astfel încât acesta poate percepe vibrațiile și frecvența muzicii lui Mozart.

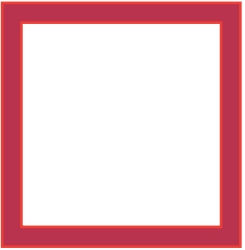
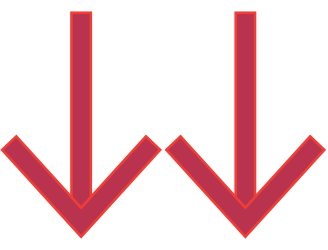
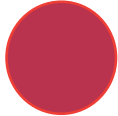
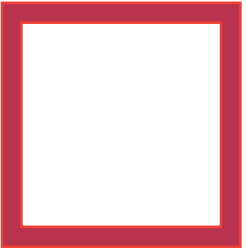
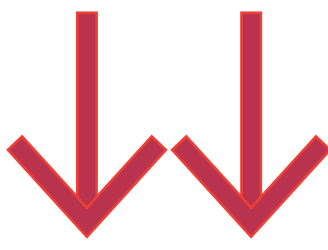
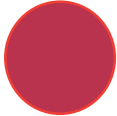
Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

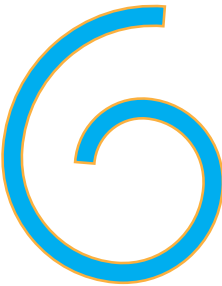
Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

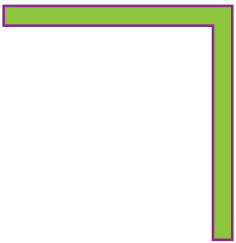
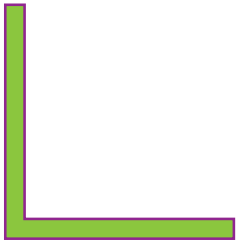
PERIOADA CLASICĂ (1750-1820)

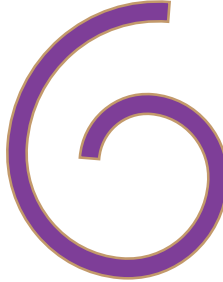
GIOACHINO ROSSINI - BĂRBIERUL DIN SEVILLA

1.

2.

3.

4.

BĂRBIERUL DIN SEVILLA

„Bărbierul din Sevilla” este o operă bufă în trei acte, compusă de Gioachino Rossini în 1816 avându-l ca figură centrală pe Figaro. Alte personaje la fel de importante sunt Rosina, Don Basilio, Doctorul Bartolo și Contele Almaviva. Personajele secundare sunt Bertha, Fiorello. Acțiunea se petrece în Sevilla (Spania), la jumătatea secolului al XVIII-lea. Această operă a fost inspirată din nuvela lui Pierre Beaumarchais cu același nume și a fost comandată de impresarul teatrului „Teatro di Torre Argentina” din Roma, la sfârșitul anului 1815, când Rossini avea aproape 24 de ani. Rossini și-a numit propria sa lucrare „Almaviva”, titlul urmând să fie schimbat permanent în „Il barbiere di Siviglia” pentru reprezentația din Bologna din 10 august 1816.

La Rossini totul este construit prin muzică: personaje, acțiune, ambianță, trăiesc datorită limbajului divers și pitoresc al combinațiilor sonore. Orchestra debordează de veselie.

Aria calomniei este o arie pentru vocea bas din opera Bărbierul din Sevilla pe muzica lui Rossini și un libret în limba italiană de Cesary Sterbini. Această arie este o operă de artă în sine, deoarece muzica lui Rossini întărește efectul fiecărei fraze cu o utilizare magistrală a crescendoului, descriind modeste începuturi ale calomniei până la cele mai tunătoare efecte ale sale. Este una dintre cele mai cunoscute piese lirice pentru voce de bas, fiind interpretată de personajul lui Don Basilio în Actul I, scena 8.

"Bărbierul din Sevilla" este o comedie plină de intrigi, deghizări și amor care a fost primită cu entuziasm încă de la premieră și rămâne una dintre cele mai interpretate opere comice din repertoriul classic. Opera "Bărbierul din Sevilla" a fost adaptată în diverse forme, inclusiv în filme și producții teatrale. Ea a influențat și alte lucrări ulterioare și rămâne o operă esențială în istoria muzicii clasice.

GIOACHINO ROSSINI

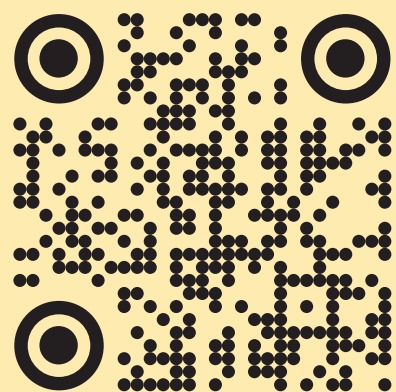
Timp de aproape 20 de ani, genialul compozitor a oferit publicului peste 40 de opere dintre care aproape jumătate s-au menținut în repertoriu, excelând cu precădere în Opera Buffa (Comică), care este reprezentativă în creațiile sale.

Fie drame lirice, fie opere comice, lucrările sale sunt antrenate de același elan care se găsește în accelerarea ritmică și în crescendourile atât de tipice. Totul și toată lumea pare întotdeauna că aleargă în lucrările lui Rossini, spectatorul neavând timp pentru a se plictisi, ariile fiind vii, cu pasaje de umplutură ce inspiră multă veselie și tinerețe. Oricum ar fi natura libretului, lucrările celebrului compozitor emană bucuria de a trăi. Stilul „rossinian” se conturează începând cu vârsta de 18 ani. Rossini compune cu multă ușurință lucrări dintre cele mai diverse. Viziunea lui Rossini asupra noii Opere italiene este în consonanță cu întregul său comportament din prima jumătate a vieții sale.

Muzician tânăr și fecund, el nu este un exponent al facilității și rutinei. Dimpotrivă, el arată foarte repede cât de capabil este de a fi novator. Uneori, el pare să justifice porecla pe care i-a dat-o unul dintre contemporanii lui italieni, „Micul german”. Acest „pseudo-reproș” reflectă atenția sporită pe care Rossini a dat-o studierii partiturilor lui Joseph Haydn și Wolfgang Amadeus Mozart.

Activitatea de compozitor ocupă doar prima parte a vieții sale. Ea este marcată de o suită de succese care îl conduc din Italia de Nord, la Napoli, unde se căsătorește cu o cântăreață celebră, Isabella Colbran, apoi în străinătate: la Viena, unde se întâlnește cu Beethoven, la Londra și, în fine, la Paris, unde se stabilește, în 1824, ca director al teatrului Italian.

În 1855 revine la Paris unde va rămâne până la sfârșitul vieții și unde ține un salon prin care trec artiști, muzicieni și scriitori, chiar și Richard Wagner este primit aici.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

EDVARD GRIEG - PEER GYNT

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

PEER GYNT

Peer Gynt este o compoziție muzicală scenică pentru orchestră și cor compusă de către Edvard Grieg în 1874, având ca inspirație opera Peer Gynt, scrisă de către scriitorul norvegian Henrik Ibsen. „In the Hall of the Mountain King” este una dintre cele mai cunoscute piese compuse de Edvard Grieg care face parte din suita muzicală „Peer Gynt”. Aceasta a fost compusă pentru a însoți piesa de teatru cu același nume a dramaturgului norvegian Henrik Ibsen. „Peer Gynt” este o poveste dramatică și aventuroasă despre viața personajului principal, Peer Gynt.

Piesa „In the Hall of the Mountain King” apare în actul al treilea al „Peer Gynt,” într-un moment în care personajul principal, Peer, ajunge în sala regelui muntelui Dovre (Dovregubbens hall). Această scenă este plină de tensiune și mister, deoarece Peer este înconjurat de trol și de creaturi fantastice din mitologia nordică.

Muzica lui Grieg capturează în această piesă atmosfera tensionată și misterioasă a scenei. Melodia este construită pe baza unui motiv simplu, dar repetat continuu, care sugerează o creștere a tensiunii și a ritmului în timp ce Peer este urmărit de trol. Ritmul crescând și repetiția insistentă a motivului muzical creează o senzație de anxietate și urgență.

„In the Hall of the Mountain King” a devenit o piesă reprezentativă a muzicii clasice și este adesea folosită în filme, emisiuni TV și alte forme de divertisment pentru a crea o atmosferă tensionată și captivantă. Melodia a fost adesea reinterpretată și remixată într-o varietate de genuri muzicale și este foarte populară în cultura pop.

Această piesă rămâne un exemplu remarcabil al abilităților lui Edvard Grieg de a crea muzică expresivă și captivantă, care poate transmite emoții și imagini puternice publicului său. „In the Hall of the Mountain King” este o mostră a geniului său creativ și a măiestriei sale în compoziția muzicală.

EDVARD GRIEG

Edvard Grieg a fost un compozitor norvegian de renume mondial, cunoscut pentru contribuțiile sale semnificative la muzica clasică și pentru promovarea muzicii norvegiene. S-a născut pe 15 iunie 1843, în Bergen, Norvegia și a devenit unul dintre cei mai importanți compozitori ai perioadei romantice târzii.

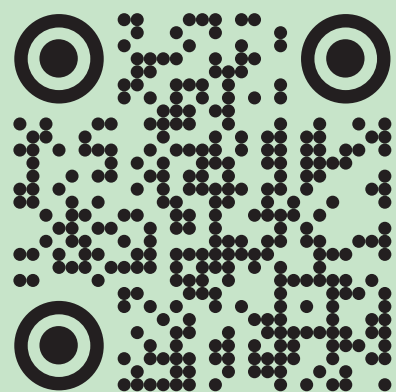
Grieg și-a dezvoltat pasiunea pentru muzică încă din copilărie și a primit primele lecții de pian de la mama sa. A urmat studii de muzică la Leipzig, Germania, unde a fost influențat de muzica romantică germană și de compozitori precum Schumann și Liszt. El și-a păstrat însă mereu identitatea muzicală norvegiană și a căutat să reflecte cultura țării sale în compozițiile sale.

Una dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Grieg este "Suita Peer Gynt", compusă pentru piesa de teatru "Peer Gynt" a lui Henrik Ibsen. Aceasta include celebrele compoziții "Dansul anului nou" și "Dimineața." În plus, Grieg a scris două concerte pentru pian, dintre care "Concertul pentru pian în la minor" este cel mai cunoscut și interpretat. Acest concert demonstrează abilitatea sa de a combina virtuozitatea pianistică cu melodii lirice și cu elemente ale folclorului norvegian.

O altă lucrare notabilă a lui Grieg este "Cavaleria lui Inger" (în norvegiană, "Ingrids Klage"), un ciclu de cântece pentru soprană solo și orchestră. Această compoziție exprimă tristețea și melancolia și este considerată una dintre cele mai emoționante creații ale lui Grieg.

Edvard Grieg a fost, de asemenea, un patriot norvegian și a contribuit semnificativ la dezvoltarea identității muzicale norvegiene. Folclorul norvegian a avut o influență profundă asupra muzicii sale, iar multe dintre lucrările sale conțin motive și teme inspirate din tradiția muzicală norvegiană.

Moștenirea muzicală a lui Edvard Grieg rămâne în continuare vitală, iar muzica sa este interpretată și iubită în întreaga lume. El a lăsat o amprentă semnificativă în lumea muzicii clasice și este considerat unul dintre cei mai mari compozitori romantici din Scandinavia.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

GEORGES BIZET - HABANERA (CARMEN)

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

CARMEN – HABANERA

Cea mai celebră operă a lui Bizet este „Carmen”, care a fost compusă între 1873 și 1874 după un libret de Henri Meilhac. Personajul principal plasat în Sevilla, Spania este Carmen însăși, o tânără și frumoasă țigăncă care lucrează într-o fabrică de tutun și care captivează inimile bărbaților cu farmecul ei misterios. Complexă și controversată, ea este în egală măsură seducătoare, independentă, dar și autodistructivă. Ea atrage atenția soldatului Don José, care se îndrăgostește obsesiv de ea și renunță la cariera sa militară și la promisiunea sa de a se căsători cu Micaëla.

Muzica din „Carmen” captivantă și încărcată de pasiune, plină de intrigă și conflicte, este renumită pentru arii celebre precum „Habanera” și „Toreador Song.” Bizet a introdus influențe spaniole în opera sa, inclusiv ritmuri de flamenco și influențe folclorice. Cea mai cunoscută arie, „Habanera”, este interpretată de Carmen și reprezintă farmecul ei seducător. Alte arii celebre din operă includ „Toreador Song”, interpretată de Escamillo, un toreador celebru, și „Je dis que rien ne m’épouvante”, cântată de Micaëla.

Deși opera „Carmen” nu a fost inițial primită cu entuziasm la premiera sa, a devenit ulterior una dintre cele mai iubite și interpretate opere din lume. Muzica pasională și povestea dramatică a dragostei și a pasiunii interzise au continuat să atragă publicul și să inspire artiști de-a lungul generațiilor. Bizet a murit la scurt timp după premiera operei în 1875 și nu a avut ocazia să vadă cât de populară avea să devină mai târziu.

„Carmen” rămâne o operă eternă, care continuă să cucerească inimile și imaginația spectatorilor din întreaga lume. Astăzi, „Carmen” este considerată punctul culminant al operei franceze și unul dintre cele mai semnificative creații ale lui Bizet.

GEORGES BIZET

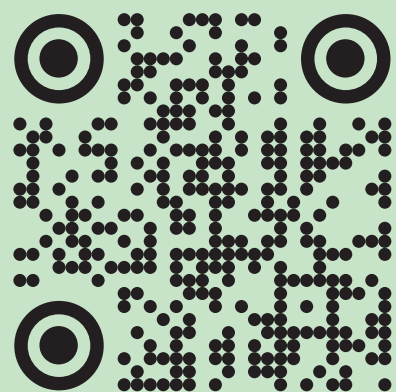
Georges Bizet (născut Alexandre-César-Léopold Bizet) a fost un compozitor francez de renume mondial, cunoscut în special pentru opera sa celebră „Carmen”. S-a născut pe 25 octombrie 1838 în Paris și a devenit unul dintre cei mai importanți compozitori ai secolului al XIX-lea.

Bizet a manifestat un talent muzical remarcabil încă de la o vârstă fragedă și a studiat la Conservatorul de Muzică din Paris, unde a fost remarcat pentru abilitățile sale muzicale excepționale. A compus prima sa operă, „Le Docteur Miracle”, la vârsta de 18 ani și a continuat să compună numeroase lucrări muzicale pe tot parcursul carierei sale.

A început studiile la vârsta de 9 ani la Conservatorul din Paris, avându-l profesor de compoziție pe Jacques Halévy, cu fiica căruia se va căsători în 1869. În 1857 obține importantul Premiu al Romei și studiază timp de trei ani în Italia. După întoarcerea la Paris, se dedică compoziției și își câștigă existența ca profesor particular de muzică.

În afara operei, Bizet a compus muzică pentru pian, lucrări orchestrale și muzică de cameră. El a fost influențat de muzica spaniolă și orientală și a adus elemente exotice în compozițiile sale.

Moștenirea muzicală a lui Georges Bizet rămâne puternică, iar muzica sa este interpretată și iubită în întreaga lume.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

100

DANS UNGAR NR. 5

Dansurile ungare ale lui Johannes Brahms formează o colecție de 21 de piese scurte, inspirate în majoritate din folclorul maghiar. „Dans Ungar nr. 5” este una dintre cele mai cunoscute și iubite compoziții ale compozitorului Johannes Brahms. Această piesă energică de scurtă durată a fost compusă într-un ritm ternar, care aduce cu el un caracter de vals viu și vibrant, îmbinat cu influențe maghiare specifice.

Compoziția a devenit populară datorită frumuseții sale melodice și a ritmului său contagios. „Dansul Ungar nr. 5” este adesea interpretat în aranjamente pentru orchestră sau în forma sa originală pentru pian, iar versiunile pentru diferite ansambluri muzicale sunt foarte apreciate.

Acest dans a fost influențat de muzica populară maghiară și, în ciuda titlului său, nu este de fapt bazat pe un dans folcloric specific, ci mai degrabă reflectă stilul caracteristic și atmosfera vibrantă a muzicii tradiționale maghiare.

„Dansul Ungar nr. 5” al lui Brahms este interpretat în concerte și evenimente muzicale din întreaga lume și rămâne o compoziție îndrăgită atât de muzicieni, cât și de publicul larg. Ea ilustrează măiestria compozitorului în crearea muzicii cu o forță emoțională puternică și un farmec neîntrerupt. Această lucrare vibrantă și captivantă reprezintă una dintre cele mai luminoase pietre prețioase ale muzicii clasice și continuă să ofere bucurie și inspirație prin sunetul său vesel și însuflețitor.

JOHANNES BRAHMS

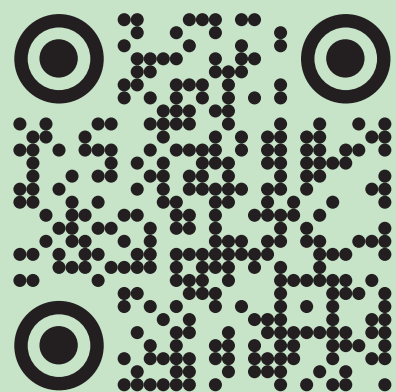
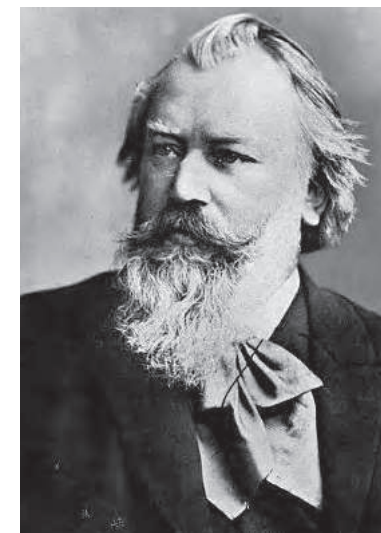
Johannes Brahms a fost un compozitor german de renume mondial și una dintre figurile centrale ale muzicii romantice din secolul al XIX-lea. S-a născut la 7 mai 1833, în Hamburg, Germania și a devenit unul dintre cei mai importanți compozitori ai epocii sale.

Brahms a arătat un talent muzical precoce și a început să studieze muzica încă din copilărie. La vârsta de 20 de ani, a fost remarcat de compozitorul Robert Schumann, care l-a prezentat publicului muzical german și european ca un talent promițător. Această susținere timpurie l-a ajutat pe Brahms să își dezvolte cariera de compozitor și să câștige recunoaștere.

Lucrările lui Brahms sunt adesea considerate ca reprezentând o sinteză a tradiției muzicale germane. El a fost influențat de muzica lui Beethoven și de clasicismul vienez, dar și de forme și structuri muzicale din perioada romantică. A scris muzică într-o varietate de genuri, inclusiv simfonii, concerte pentru pian, muzică de cameră și lieduri (cântece pentru voce și pian). O influență diferită asupra lui Brahms a avut-o muzica folclorică. Brahms a compus lucrări pentru pian și voce însumând 144 de melodii folclorice germane, iar multe dintre liedurile sale au folosit teme folclorice sau descriu scene din viața rurală. Dansurile ungare se aflau printre cele mai profitabile compoziții ale sale și variantele orchestrate rămân arhicunoscute până în zilele noastre.

Una dintre cele mai remarcabile lucrări ale lui Brahms este a patra sa simfonie, care este adesea considerată o capodoperă a simfoniei romantice. De asemenea, a compus patru concerte pentru pian, dintre care Concertul pentru Pian nr. 2 este foarte cunoscut și apreciat. Stilul său muzical se caracterizează prin melodiile lirice, armoniile complexe și dezvoltarea tematică elaborată.

Brahms a fost, de asemenea, un compozitor de muzică de cameră de excepție. Cvartetele sale de coarde, trio-urile cu pian și sonatele pentru vioară și pian sunt considerate printre cele mai importante opere ale acestui gen din literatura muzicală.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

JACQUES OFFENBACH - CAN CAN

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

ORFEU ÎN INFERN – CAN-CAN

Orfeu în Infern este o operă bufă (operetă) în două acte și patru tablouri a compozitorului Jacques Offenbach, reprezentată pentru prima oară la data de 21 octombrie 1858 pe scena teatrului Les Bouffes-Parisiens din Paris, pe un libret semnat de celebrul tandem Hector Crémieux / Ludovic Halévy.

"Galopul" din Orfeu în Infern este o piesă muzicală celebră, o lucrare vioaie și plină de energie care a devenit una dintre cele mai iconice și recunoscute compoziții ale lui Offenbach. Lucrarea îl prezintă pe Orfeu, celebrul cântăreț din mitologia greacă și pe soția sa, Eurydice, într-o poveste plină de umor, decadență și libertinaj.

Un moment notabil din această operetă este can-can-ul care apare în actul al doilea și care include celebrul "Galop", o piesă muzicală plină de viteză și energie, care a devenit emblematică pentru can-can. Ritmul rapid, melodia jucăușă și instrumentația bogată o fac potrivită pentru dansul frenetic și provocator al can-canului. Dansatoarele poartă fuste scurte și colorate, ridică picioarele în aer și se mișcă cu o grație și o vivacitate uluitoare.

Această compoziție a devenit atât de populară încât a depășit de mult timp contextul operetei și a fost interpretată și reinterpretată în numeroase moduri și aranjamente de-a lungul anilor. « Galopul » din Orfeu în Infern a fost folosit în filme, producții teatrale și alte forme de divertisment și a devenit un simbol al veseliei și al spiritului distractiv. Cu melodia sa contagioasă și ritmul său alert, « Galopul » din Orfeu în Infern continuă să aducă bucurie și energie publicului din întreaga lume. Este o lucrare muzicală veselă și plină de viață care rămâne în continuare una dintre cele mai recunoscute și iubite compoziții ale lui Jacques Offenbach.

JACQUES OFFENBACH

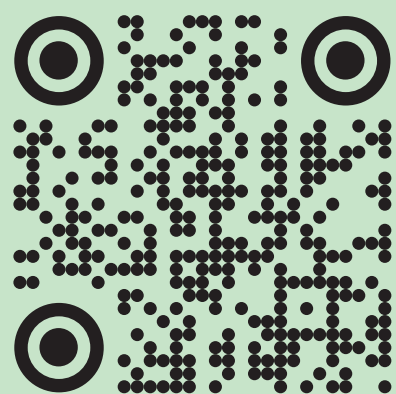
Jacques Offenbach a fost un compozitor și violoncelist evreu de origine din Germania, naturalizat francez. S-a născut pe 20 iunie 1819 în Köln, Germania și a devenit una dintre cele mai renumite figuri ale lumii muzicale pariziene în epoca sa. Offenbach a studiat muzica la Conservatorul din Paris și a început cariera sa muzicală ca violoncelist în diverse orchestre.

Cea mai celebră operetă a lui Offenbach este Orfeu în Infern (« Orphée aux enfers »), care a fost premiată în 1858. Această operetă satirică parodiază viața socială franceză și societatea vremii din perioada clasică. Un moment notabil din această opera bufă este « Can Can », un dans vibrant și energic care a devenit emblematic pentru epoca sa.

Offenbach a compus numeroase alte opere de succes, printre care La Belle Hélène, La Vie Parisienne și La Périhole. Stilul său muzical este caracterizat de melodii vesele cu arii plăcute și subtilul comic, iar operetele sale au fost foarte populare atât în Franța, cât și în alte părți ale lumii.

De-a lungul carierei sale, Offenbach a lucrat cu numeroși libretiști talentați, inclusiv Ludovic Halévy și Henri Meilhac. Colaborarea sa cu acești scriitori a condus la crearea unor opere cu texte inteligente și amuzante, care au completat muzica sa captivantă.

Moștenirea lui Jacques Offenbach în muzica de operetă este semnificativă, iar lucrările sale sunt interpretate și apreciate în întreaga lume. Jacques Offenbach este cunoscut ca întemeietor al operetei moderne.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

DUNĂREA ALBASTRĂ

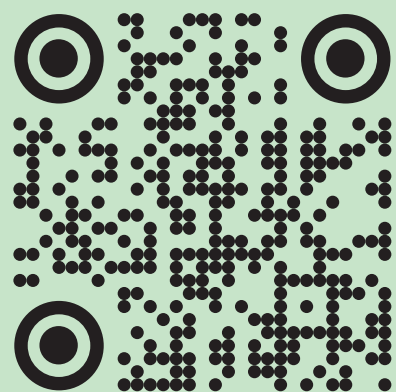
„Dunărea Albastră” („Die Blaue Donau”) este una dintre cele mai faimoase și iubite compoziții muzicale ale lui Johann Strauss al II-lea. Această piesă remarcabilă este un vals celebru care simbolizează eleganța și frumusețea valsului vienez și a devenit una dintre lucrările emblematice ale lui Strauss.

Johann Strauss al II-lea a compus „Dunărea Albastră” în 1866, în perioada în care muzica valsului era la apogeu în Viena și în alte zone ale Europei. El a fost inspirat de frumusețea râului Dunărea, care traversează numeroase țări din Europa și a dorit să creeze o compoziție care să reflecte acest peisaj natural minunat.

„Dunărea Albastră” este renumită pentru melodia sa lină și armoniile sale grațioase. Acest vals emană o atmosferă de eleganță și rafinament, iar titlul său evocă imaginea apei albastre și limpezi a Dunării. Această compoziție este adesea descrisă ca o călătorie muzicală pe malurile râului, capturând în sunetul său frumusețea peisajului și măreția apei.

„Dunărea Albastră” a devenit un punct culminant al balurilor de carnaval și al seratelor vieneze, dansurile în perechi fiind adesea acompaniate de această melodie. Valsul a devenit, în scurt timp, foarte popular în întreaga Europă și a contribuit la consolidarea reputației lui Johann Strauss al II-lea ca „Regele Valsului”.

Această compoziție a fost folosită în numeroase filme, reclame și evenimente speciale de-a lungul anilor și continuă să fie iubită și apreciată pentru frumusețea și farmecul său, atemporale. „Dunărea Albastră” rămâne una dintre cele mai iubite piese de muzică clasică și un simbol al muzicii vieneze și al romantismului. Ea transmite bucurie și eleganță și rămâne una dintre capodoperele lui Johann Strauss al II-lea, care continuă să fascineze și să încânte audiențele din întreaga lume.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

JOHANN STRAUSS - FIUL

Johann Strauss al II-lea, cunoscut și sub numele de Johann Strauss II sau simplu Johann Strauss, a fost un compozitor austriac și dirijor celebru, recunoscut în special pentru contribuțiile sale la evoluția genului muzical vals și operetă.

S-a născut la 25 octombrie 1825 la Viena, Austria și a devenit una dintre cele mai importante figuri ale muzicii clasice din secolul al XIX-lea.

Johann Strauss a fost numit adesea „Regele Valsului” datorită influenței sale semnificative asupra acestui gen muzical. El a compus numeroase valsuri celebre, precum „Dunărea Albastră” (Die Blauen Donau), „Bomboane Veneze” (Wiener Bonbons) și „Valsul Künstlerleben” (Viața de artist).

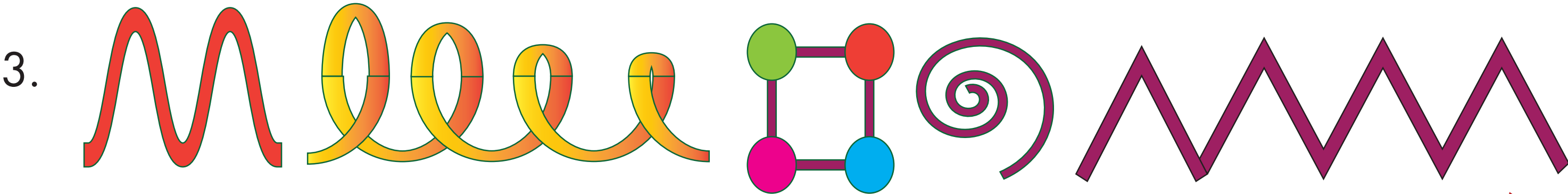
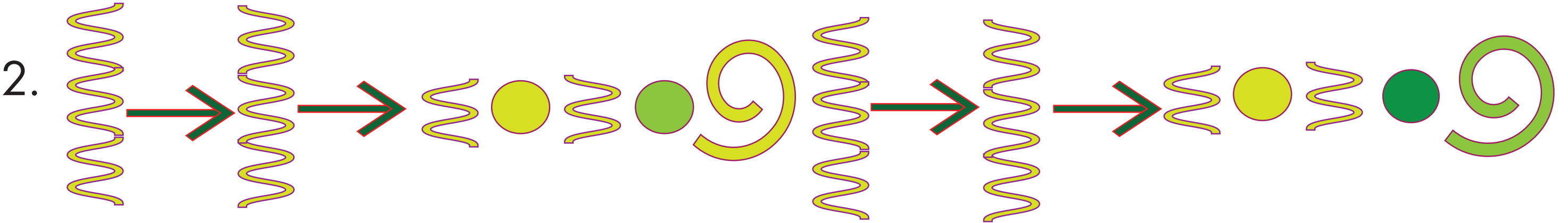
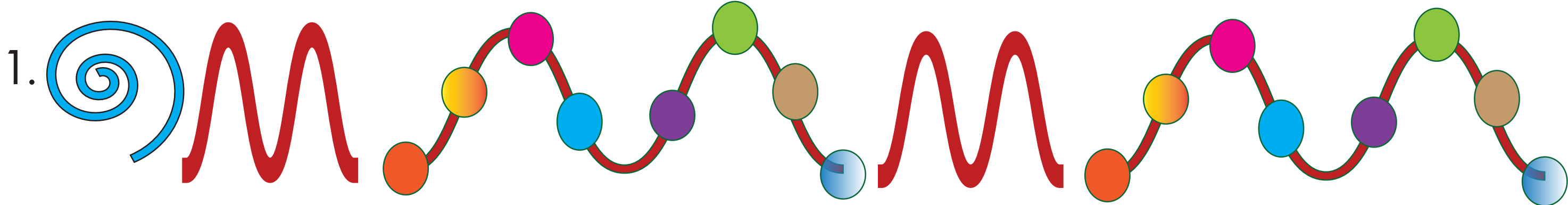
Muzica sa se caracterizează prin melodii grațioase, armonii plăcute și ritmuri elegante, care au adus valsului popularitate și prestigiu. Strauss a condus propria sa orchestră, cunoscută sub numele de „Orchestra lui Johann Strauss”, și a devenit celebru pentru interpretările sale captivante și exuberante ale muzicii sale. El a călătorit în întreaga lume cu orchestra sa, bucurându-se de un succes internațional și de o bază de fani devotați.

În plus față de compozițiile sale de vals, Johann Strauss a scris și operete de mare succes, cum ar fi „Liliacul” (Die Fledermaus) și „Voievodul țiganilor” (Der Zigeunerbaron). Aceste lucrări au continuat să fie interpretate și iubite pe scenă pentru umorul lor inteligent și muzica lor contagioasă.

PERIOADA ROMANTICĂ (1820-1900)

NIKOLAI RIMSKI-KORSAKOV - ZBORUL CĂRĂBUȘULUI

ZBORUL CĂRĂBUȘULUI

„Zborul Bondarului” (Zborul Cărabușului) a fost scrisă de compozitorul rus Nikolai Rimski-Korsakov ca parte a operei sale „Povestea lui Tsar Saltan”, special pentru personajul bondarului fermecat al farinei care zboară departe. Compusă în 1899-1900, acest interludiu pentru orchestră a devenit ulterior o piesă de orchestră distinctă și o capodoperă solistică dificilă pentru diverse instrumente.

Piesa este cunoscută pentru viteza și virtuozitatea sa remarcabile, care surprind perfect imaginea unui bondar care zumzăie rapid. Instrumentele cu coarde și arcuș interpretează într-un „registru inferior”, creând o sonoritate palpitantă. Piesa oferă un curs în ritm alert încă din primele sale note, obligând fiecare instrumentist să fie concentrat la fiecare notă. Tempoul nu suferă nicio cădere, ci doar continuă să crească. Este un pachet complet de tensiune, energie și vitalitate pe toată durata celor trei minute. Deși piesa originală a fost concepută special pentru orchestră, ea a cunoscut numeroase aranjamente diverse pentru diferite instrumente – atât pentru ansamblu, cât și pentru solist.

Instrumentele originale utilizate în piesă au inclus o orchestră simfonică. Aceasta a inclus două tube, trei tromboni, trei trompete, patru corni și contrafagoți, doi fagoți, trei clarinete, două oboaie, două flaute, un corn englez și un piccolo. Secțiunea de coarde a inclus contrabas, violoncelle, viole, vioara întâi și vioara a doua. Toate aceste instrumente au fost utilizate în Actul al Treilea al operei lui Rimski-Korsakov „Povestea lui Tsar Saltan”, mai precis în „Zborul Bondarului”.

NIKOLAI RIMSKI-KORSAKOV

Nikolai Rimski-Korsakov a fost un compozitor rus de renume internațional, care s-a născut pe 18 martie 1844, în orașul Tikhvin, Rusia și a devenit unul dintre cei mai importanți compozitori ai perioadei romantice târzii și ai naționalismului muzical rus.

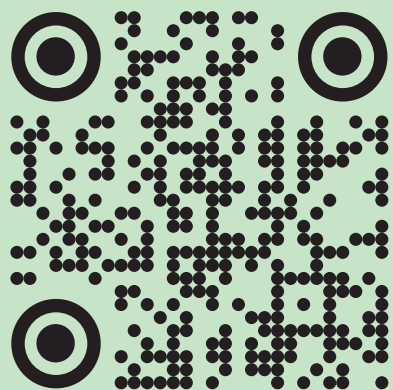

Rimski-Korsakov a fost parte dintr-un grup de compozitori ruși, cunoscut sub numele de „Grupul celor Cinci” (sau „Mighty Handful”), alături de alți membri ai grupului, cum ar fi Mily Balakirev (liderul), César Cui, Modest Mussorgsky, Nikolai Rimsky-Korsakov și Alexander Borodin. Ei au trait în Sankt Petersburg și au colaborat din 1856 până în 1870. Una dintre cele mai cunoscute opere ale lui este „Shéhérazade”, o suită orchestrală bazată pe poveștile orientale din „O mie și una de nopți.”

Deși a urmat o carieră militară în Marina Rusă, în ciuda pasiunii sale pentru muzică, Rimski-Korsakov a devenit ofițer de marină și a navigat pe mare, experiență care i-a oferit inspirație pentru compozițiile sale ulterioare, inclusiv cele legate de teme maritime.

Rimski-Korsakov a fost, de asemenea, un maestru al orchestrației și a scris mai multe manuale și tratate despre acest subiect. El a fost profesor la Conservatorul din Sankt Petersburg și a avut o influență semnificativă asupra generației următoare de compozitori ruși, inclusiv asupra lui Igor Stravinsky.

Printre alte opere notabile ale lui Rimski-Korsakov se numără „Capriccio Espagnol”, „Printul Igor” și „Mlada.”

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

100

DANS NAPOLITAN

„Lacul lebedelor” este unul dintre cele mai cunoscute și iubite baleturi din repertoriul clasic. Această capodoperă muzicală a avut premiera în 1877 la Teatrul Bolșoi din Moscova. Baletul este bazat pe o poveste de basm și aduce în prim-plan o lume de frumusețe, magie și tristețe.

Dansul napolitan este una dintre cele mai memorabile scene din baletul „Lacul lebedelor.” Acest moment are loc în Actul al III-lea, iar în această scenă, prințul Siegfried și Odile, vrăjitoarea care o înlocuiește pe Odette, dansează într-un mod energic.

Dansul napolitan este o reprezentare a tradiției și a veseliei din sudul Italiei. Cu ritmul său vioi și costumația colorată, dansul napolitan adaugă un contrast scenelor anterioare ale baletului, care sunt dominate de eleganța și grandoarea dansului clasic.

Personajele dansului napolitan sunt adesea costumate în haine tradiționale italiene, cu rochii lungi și ample pentru femei și costume strălucitoare pentru bărbați. Mișcările lor sunt pline de viață, cu sărituri vesele și pasiuni fierbinți.

În cadrul poveștii baletului, acest dans reprezintă o tentativă a vrăjitoarei Odile de a-l seduce pe prințul Siegfried și de a-l face să încalce jurământul său de a rămâne credincios iubirii sale adevărate, Odette. Dansul napolitan devine un moment-cheie în dezvoltarea poveștii și adaugă dramatism și tensiune.

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI

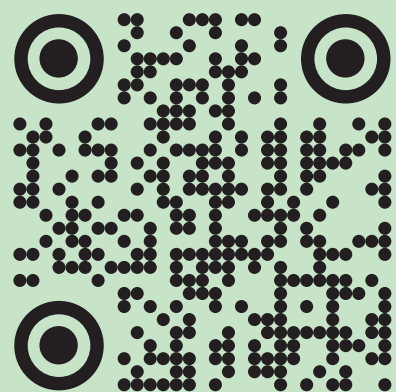
Piotr Ilici Ceaikovski a fost un compozitor rus romantic care a compus simfonii, concerte, opere, baleturi și muzică de cameră. Unele dintre acestea fac parte din repertoriul clasic al multor concerte și teatre muzicale. Născut pe 7 mai 1840, în orașul Votkinski din Rusia, el a devenit una dintre cele mai importante figuri ale romantismului muzical și ale muzicii ruse.

Creația sa cuprinde 7 simfonii, 10 opere, 3 baleturi, 5 suite, 3 concerte pentru pian, un concert pentru vioară, 13 uverturi, 4 cantate, 20 lucrări corale, 3 cvartete de coarde, un sextet de coarde și mai mult de 100 de cântece și piese pentru pian.

Printre cele mai celebre compoziții se numără simfoniile sale, precum „Simfonia nr. 5” și „Simfonia nr. 6”, cunoscută sub numele de „Patetica” dar și concertele pentru pian, muzica de balet și opere. Lucrări precum „Lacul lebedelor”, „Spargătorul de nuci” și „Frumoasa din pădurea adormită” sunt considerate pietre de temelie în repertoriul baletului clasic.

În 1850, Ceaikovski a fost admis la prestigioasa Școală Imperială de Jurisprudență din Sankt Petersburg, o instituție de învățământ în regim de internat pentru tineretul din clasa de mijloc, unde a petrecut nouă ani. În ultimii ani de școală, tatăl lui Ceaikovski a realizat în cele din urmă vocația fiului său și l-a invitat pe profesorul de pian Rudolf Kündinger să-i dea lecții de pian. La vârsta de 17 ani, Ceaikovski a intrat sub influența instructorului de canto italian Luigi Piccioli, prima persoană care a apreciat talentele sale muzicale, și de atunci Ceaikovski și-a dezvoltat o pasiune pe viață pentru muzica italiană.

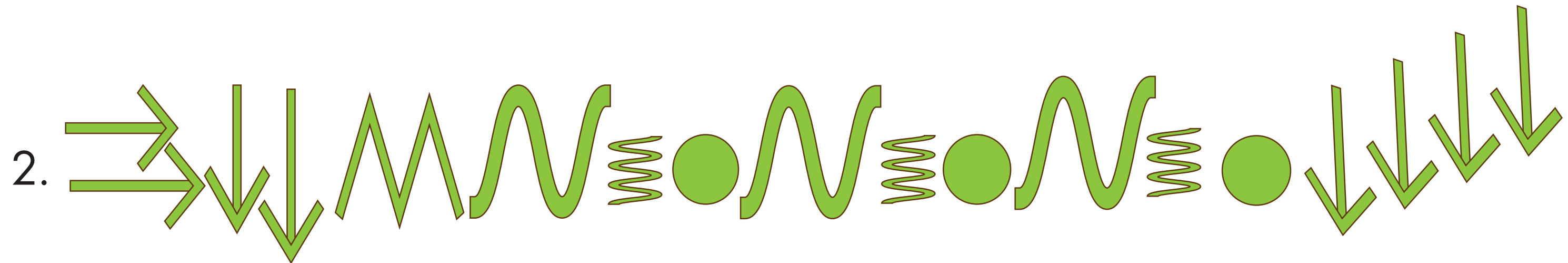
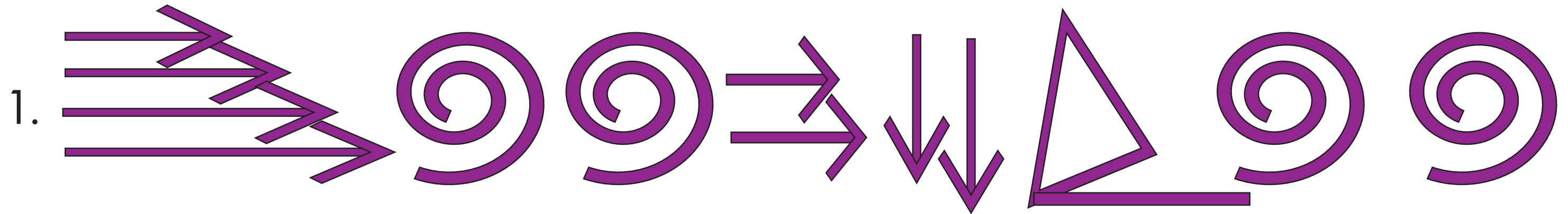
Ceaikovski a petrecut aproape trei ani la Conservatorul din Sankt Petersburg, studiind armonia și contrapunctul cu Nikolay Zarembo și compoziția și instrumentația cu Anton Rubinstein.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI - VALSUL FLORILOR

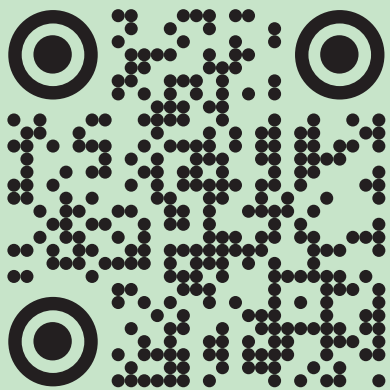
SPĂRGĂTORUL DE NUCI

Spărgătorul de nuci (1892) este al treilea și ultimul balet compus de Ceaikovski, după Lacul Lebedelor și Frumoasa din Pădurea Adormită. Spărgătorul de Nuci este cea mai inocentă și veselă lucrare a sa după ce a creat celebra Simfonie nr. 6, supranumită Patetica, cea mai tragică și plină de suferință simfonie a sa. Spărgătorul de nuci își datorează existența unui trio artistic. Ceaikovski a creat muzica, pe baza poveștii „Spărgătorul de nuci și Regele Șoarece”, rodul imaginației scriitorului german Ernst Theodor Amadeus Hoffmann, la care se adaugă francezul Marius Petipa, unul dintre cei mai mari coregrafi din toate timpurile. Ceaikovski și Petipa au parcurs, se pare, o adaptare de Alexandre Dumas a poveștii inițiale scrise de E.T.A. Hoffmann care era mult mai lungă și mai sumbră decât libretul concentrat conceput de Marius Petipa pentru balet.

Premiera absolută a baletului a avut loc pe 18 decembrie 1892, la Teatrul Mariinski din Sankt Petersburg, sub bagheta dirijorului italian Riccardo Drigo. Ceaikovski nu și-a dat seama atunci că baletul său urma să devină un adevărat „hit” internațional, fără vârstă.

Povestea baletului consta în redarea unei Petreceri de Crăciun, care se desfășoară în casa bogată a familiei Stahlbaum. Misteriosul unchi Drosselmeyer sosește cu daruri pentru cei mici, printre care păpuși în mărime naturală și un spărgător de nuci pentru micuța Clara, fiica gazdelor. Drosselmeyer este înconjurat de carismă și mister, prezentat ca și cum ar fi magician sau păpușar, ceasornicar sau făuritor de jucării de tot felul. Un fel de Moș Crăciun în versiune de roman gotic!

O inovație a lui Ceaikovski în “Spărgătorul de Nuci” este folosirea celestei, un instrument muzical de percuție ce fusese abia inventat la Paris și pe care îl descoperise recent într-o călătorie în capitala Franței. “Spărgătorul de Nuci”, baletul care este reprezentat aproape peste tot în lume în preajma sărbătorilor de iarnă, ne poartă într-un univers magic, o lume perfectă a bucuriei și a încântării. Și poate că tocmai acesta este și pariul câștigat de Ceaikovski și de baletul-capodoperă cu timpul: “Spărgătorul de Nuci” este promisiunea din sufletul fiecărui copil, că visele cele mai incredibile se pot transforma în realitate.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI

Piotr Ilici Ceaikovski s-a născut în data de 7 mai 1840 într-o familie burgheză iubitoare de arte și, în special, de muzică. Cu toate acestea, Piotr a fost îndrumat de către familia sa către o carieră în magistratură. După ce își termină studiile de drept, Ceaikovski ocupă pentru o scurtă perioadă funcția de secretar la Ministerul Justiției.

Pasionat de muzică încă din copilărie, Ceaikovski decide să se înscrie în 1862 la Conservatorul din Moscova. A urmat timp de trei ani cursurile lui Rubinstein (orchestrație) și Zarembo (compoziție), studiind în afară de pian, flautul și orga. Compozitorii săi preferați erau Mozart, Beethoven, Glinka, Meyerbeer, Weber, Schumann și Liszt. A fost numit profesor de armonie (1866-1877) la Conservatorul din Moscova, perioadă din care datează primele sale compoziții (Concertul nr.1 pentru pian dedicat lui Hans von Bülow, Ondine, Opricinik, Vakula și Lacul Lebedelor).

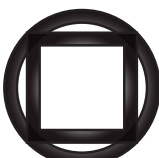
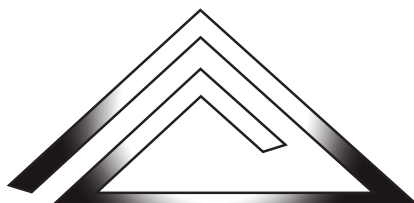
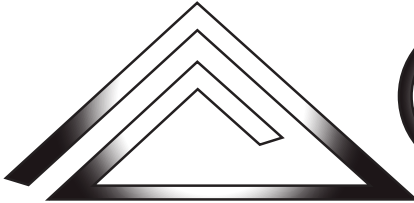
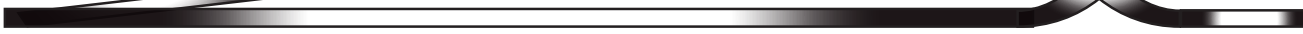
Uneori creația sa muzicală este inspirată de teme populare, însă Ceaikovski prelucrează aceste teme cu o știință muzicală mai apropiată de maniera occidentală. Cu toate acestea, Ceaikovski va ști să cultive un caracter rus de mare profunzime, îmbinat cu o anumită melancolie, mai ales în cantilenele și melodiile care vor plăcea atât de mult publicului.

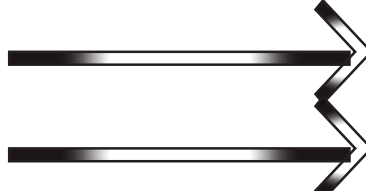
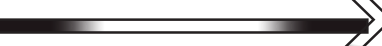
Ceaikovski începe să fie dirijor începând cu 1886. Fără îndoială, preocuparea pentru adevărul expresiei, pentru sinceritate și pentru simplitate este legată la Ceaikovski de tema fundamentală a lucrărilor sale simfonice și lirice: destinul uman, lupta pe care omul o duce pentru a încerca să-și domine destinul. Lui Ceaikovski i-a plăcut să transfere în muzică tragicul și pasiunile umane, cu o generozitate și o hipersensibilitate ieșită din comun.

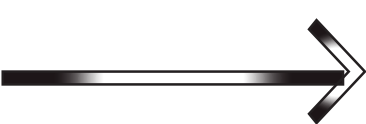
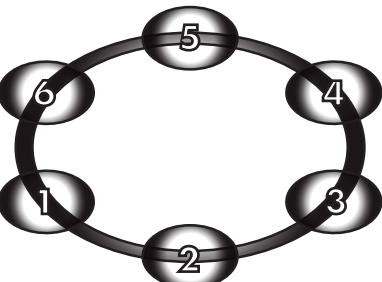

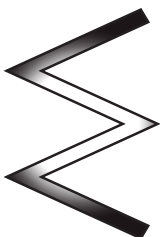
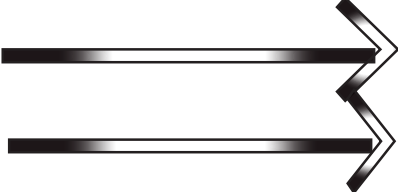
CARL ORFF - O, FORTUNA (CARMINA BURANA)

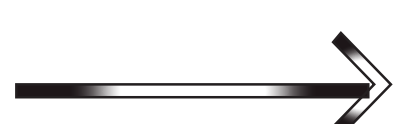
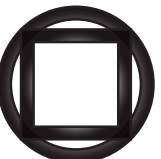

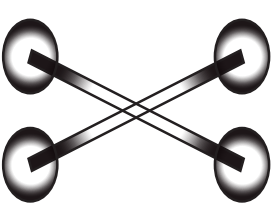
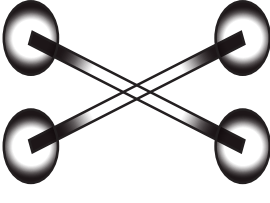
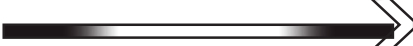
1.

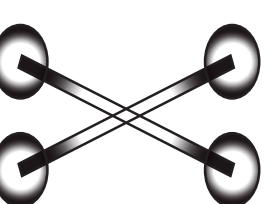
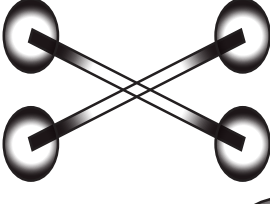
2.   x 2

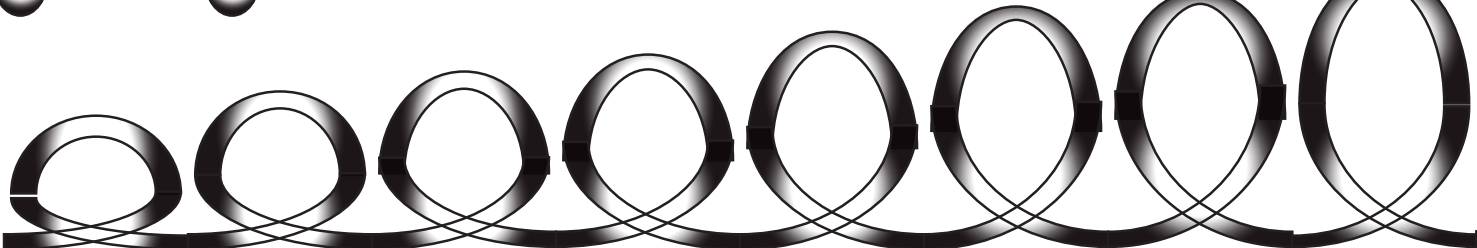
3.

4.   x 3

5.

6.   x 3

7.

8.

CARMINA BURANA

„Carmina Burana” este o lucrare oratorie (1937), după un libret inspirat din texte vechi medievale găsite la biblioteca mănăstirii Benediktbeuern din Germania. Carl Orff a ales 24 de poezii sau strofe de poezii, pe care să le pună pe muzică și să le unească în opera sa muzicală. Celelalte opere ale sale includ opera de basm Die Kluge „Isteața” (1943) și fragmente austere ca „Antigona” (1949).

Intriga compoziției „Carmina Burana” acoperă o gamă largă de subiecte, la fel de familiare în secolul al XIII-lea ca și în secolul al XXI-lea: inconstanța, stabilitatea averii și a bogăției, natura efemeră a vieții, bucuria revenirii primăverii, plăcerile și pericolele băuturii, lăcomia, jocurile de noroc și pofta.

Lucrarea „Carmina Burana” este structurată în trei secțiuni principale și este orchestrată pentru un ansamblu vocal și instrumental de mari dimensiuni. Muzica lui Carl Orff se caracterizează printr-o ritmică puternică, energie vibrantă și forță explozivă, folosind adesea percuție intensă și voci mari pentru a crea un impact dramatic. Această combinație de forță muzicală și texte poetice vibrante oferă o experiență auditivă impresionantă.

Una dintre cele mai cunoscute părți ale creației „Carmina Burana” este compoziția „O, Fortuna”, care deschide și închide lucrarea. „O, Fortuna” transmite o senzație de forță și destin, amplificată de coruri masive și orchestrări puternice.

„Carmina Burana” a avut un impact semnificativ în lumea muzicii clasice și a fost interpretată în toată lumea de-a lungul anilor. Această creație impresionantă a lui Carl Orff rămâne o lucrare emblematică și puternică, continuând să atragă publicul prin expresivitatea sa intensă și mesajele poetice atemporale.

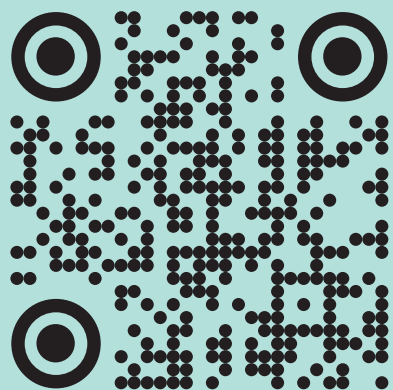
CARL ORFF

Carl Orff a fost un compozitor german cunoscut pentru muzica sa educațională și de teatru. Născut pe 10 iulie 1895 în München, Germania ca fiu al unui ofițer de carieră în armata germană imperială, Carl Orff a devenit una dintre figurile proeminente ale muzicii din perioada interbelică.

Carl Orff a devenit faimos pe plan internațional pentru lucrarea sa cea mai cunoscută, „Carmina Burana”. Compusa în anii 1930, acest oratoriu dramatic utilizează texte medievale în latină și germană și este remarcabil pentru ritmurile sale puternice și orchestrația impunătoare.

Pe lângă „Carmina Burana”, Orff a creat o serie de lucrări muzicale, inclusiv cicluri de cântece și opere. Stilul său muzical se caracterizează printr-o aparentă simplitate, ritmuri puternice și o utilizare intensă a instrumentelor de percuție pentru a crea efecte dramatice. Orff a fost influențat de muzica tradițională germană și de folclor, căutând să creeze muzică accesibilă și captivantă pentru publicul larg.

În paralel cu activitatea sa de compozitor, Orff a fost un pedagog dedicat și a dezvoltat o metodologie educațională cunoscută sub numele de „Metoda Orff” sau „Orff-Schulwerk”. Această metodă se axează pe învățarea muzicii prin intermediul jocului, ritmurilor și improvizației, devenind o abordare populară pentru predarea muzicii în școli și instituții de învățământ muzical din întreaga lume.

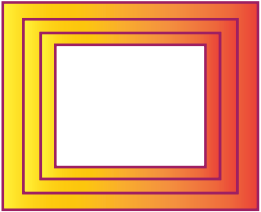
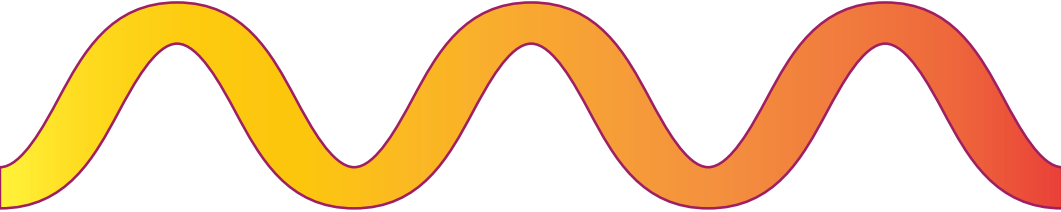
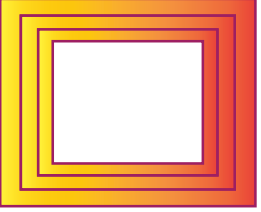

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

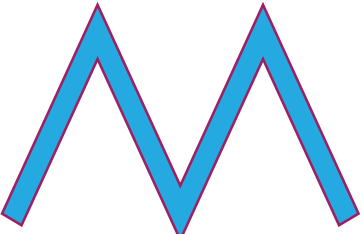
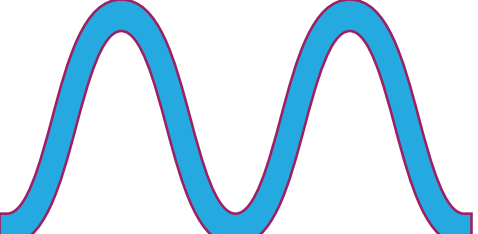
Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

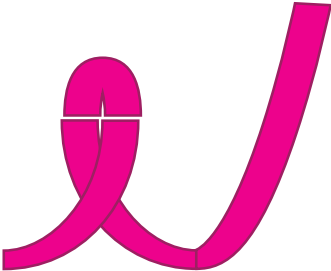
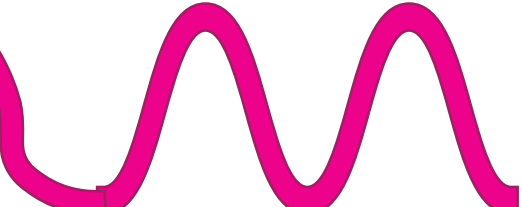
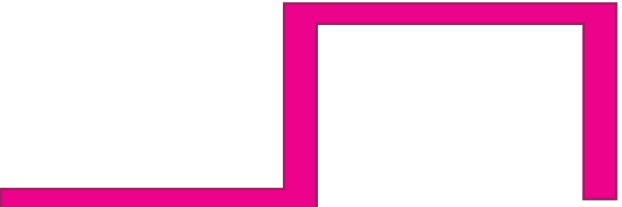
GEORGE ENESCU - RAPSODIA ROMÂNĂ

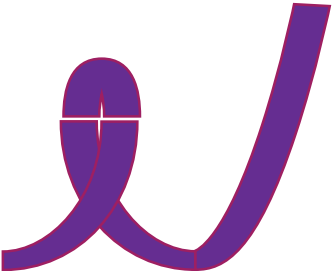
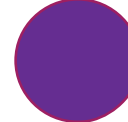
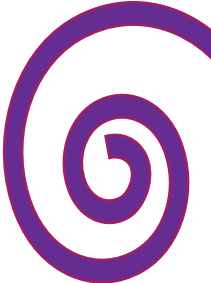
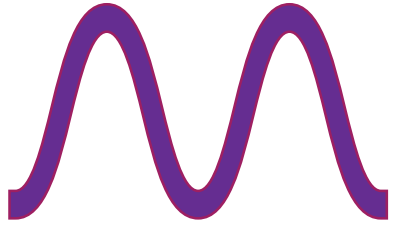
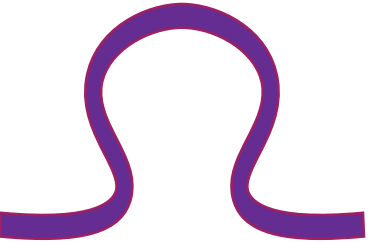
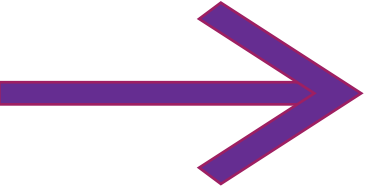

1.

2.

3.

4.

5.

RAPSODIA ROMÂNĂ NR. 1

“Rapsodia Română nr. 1 opus 11” este cea mai frumoasă lucrare a marelui compozitor român, George Enescu. Ea este construită din muzica populară tradițională românească, proces pe care Enescu îl folosisese deja pentru suita sa simfonică, “Poemul Românesc”. Dintre cele două rapsodii, este prima, cea mai exuberantă, care a fost întotdeauna cea mai populară, a doua fiind mai intimă.

Rapsodia Romana nr. 1 opus 11, a fost compusă în 1901, când Enescu avea doar 20 de ani și a fost dedicată compozitorului francez Bernard Crocé-Spinelli. A fost prezentată în premieră la 23 februarie 1903, sub însăși conducerea compozitorului, pe scena Ateneului Român din București.

Rapsodiile Române ale lui Enescu sunt miniaturi simfonice bazate pe folclor (preponderent orășenesc) și pe prezentarea unui grupaj de melodii tip potpuriu, cu secvențe dezvoltătoare. Caracterul lor exotic, dinamismul, frumusețea melodică, orchestrația spectaculoasă au făcut ca aceste piese să intre repede în repertoriul marilor orchestre și să fie interpretate în concerte ori în înregistrări discografice de către majoritatea marilor dirijori ai lumii.

De-a lungul timpului, Rapsodia Română a câștigat recunoaștere internațională și a devenit una dintre cele mai apreciate lucrări din repertoriul clasic. Ea a fost inclusă în numeroase filme, producții teatrale și evenimente speciale, aducând o contribuție semnificativă la promovarea muzicii clasice românești pe scena mondială.

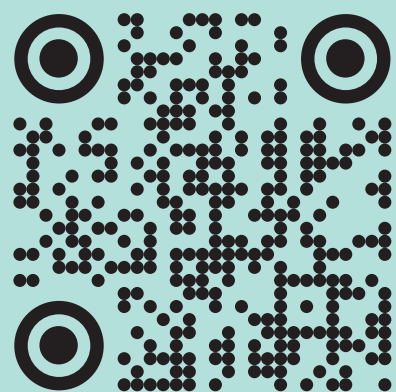
GEORGE ENESCU

Compozitorul, dirijorul, violonistul, pianistul și profesorul George Enescu s-a născut la 19 august 1881 în satul Liveni-Vârnav, din județul Botoșani. Considerat a fi un copil-minune, micul Jurjac (așa cum îi spuneau familia și cei apropiați), visa să devină compozitor încă de la vârsta de 5 ani. La vârsta de 3 ani a avut una dintre experiențele muzicale hotărâtoare, când a auzit întâmplător, pentru prima oară, un taraf cântând într-o stațiune balneară situată în apropierea satului natal. Impresionat de ceea ce auzise, Enescu a încercat a doua zi să imite instrumentele tarafului: vioara printr-un „fir de ață de cusut pe o bucată de lemn”, țambalul cu ajutorul unor bețe de lemn, iar naiul, suflând printre buze.

În rolul de compozitor, Enescu a creat lucrări într-o varietate de genuri, inclusiv muzică de cameră, simfonii, lucrări corale și opere. Influențat profund de muzica tradițională românească, el a integrat elemente ale folclorului românesc în compozițiile sale, oferindu-le un caracter distinct și autentic. Printre cele mai cunoscute lucrări ale sale se numără cele două Rapsodii Române (1901-1902), Suita nr. 1 pentru orchestră în Do major, op. 9 (compusă în 1903 și interpretată în 1911 de Orchestra Filarmonicii din New York, sub bagheta renumitului compozitor și dirijor Gustav Mahler), Simfonia nr. 1 în Mi bemol major, op. 13 (1905) și o operă notabilă, "Oedipe", care a fost primită cu entuziasm pe scena internațională. În calitate de interpret a înființat și condus, la Paris, două formații de muzică instrumentală: un trio cu pian (1902) și un cvartet de coarde (1904). A concertat în Germania, Ungaria, Spania, Portugalia, Marea Britanie și SUA.

Pe lângă activitatea sa de compozitor și interpret, Enescu a fost și dirijor. A dirijat Orchestra Simfonică George Enescu din Iași (al cărei fondator este, în perioada 1918-1920), dar și orchestrele Societății Filarmonice Română (1898 – 1906), Ministerului Instrucțiunii Publice (1906 – 1920) și Filarmonicii din București (1920 – 1946)., conducând orchestra în numeroase concerte memorabile.

George Enescu și-a asumat rolul de ambasador al muzicii atât în țară, cât și în lume și s-a implicat în promovarea muzicii românești, contribuind la recunoașterea internațională a compozitorilor, dirijorilor și interpreților din România.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

MIKIS THEODORAKIS - ZORBA (SIRTAKI)

SIRTAKI

Sirtaki este un dans tradițional grecesc cunoscut pentru energia sa contagioasă și ritmul său captivant. Deși numele sugerează o tradiție veche, Sirtaki a câștigat recunoaștere internațională în mare parte datorită filmului clasic „Zorba Grecul” (1964), regizat de Michael Cacoyannis, precum și datorită coloanei sonore memorabile, compusă de Mikis Theodorakis.

„Dansul lui Zorba”, împreună cu acompaniamentul muzical compus de Mikis Theodorakis, sunt pline de viață și pasiune. Numele „sirtáki” provine de la cuvântul grecesc syrtos care înseamnă „trage”, un nume comun pentru un grup de dansuri tradiționale cretane, caracterizate prin așa-numitul stil „tras”, spre deosebire de pidikhtos care este un un stil de dans „săltat”. În ciuda acestui fapt, sirtaki încorporează atât elemente syrtos (în părțile mai lente), cât și elemente pidikhtós (în părțile mai rapide).

Dansatorii se adună de obicei în cerc sau în linie și încep să se miște într-un ritm lent, acompaniați de muzica tradițională grecească sau de celebra melodie a lui Mikis Theodorakis din „Zorba Grecul”, momentul culminant al Sirtaki-ului fiind trecerea bruscă la mișcări rapide, în timp ce dansatorii își ridică picioarele și se rotesc în cerc sau se mișcă în direcții opuse. Această tranziție de la mișcări lente la mișcări rapide este caracteristică Sirtaki-ului și este întotdeauna aplaudată cu entuziasm de către spectatori.

„Dansul lui Zorba”, interpretat magistral pe marile ecrane de Anthony Quinn în rolul principal al filmului „Zorba Grecul” a adus un nivel suplimentar de popularitate și recunoaștere atât dansului tradițional grecesc, cât și melodiei extrem de vibrante și acaparatoare, compusă de Mikis Theodorakis.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

MIKIS THEODORAKIS

Mikis Theodorakis a fost un compozitor, dirijor și politician grec de renume internațional. Născut pe 29 iulie 1925 în satul grecesc Chios, Theodorakis a scris peste 1000 de cântece printre care renumita muzică a filmelor Zorba Grecul și Serpico. Este autorul Trilogiei Mauthausen, considerată cea mai frumoasă lucrare muzicală despre Holocaust și, probabil, cea mai bună lucrare a lui Theodorakis. În Grecia era considerat ca fiind cel mai bun compozitor în viață. El a primit Premiul Lenin internațional "pentru întărirea păcii între popoare".

Renumit pentru contribuția sa semnificativă în muzica grecească, Theodorakis are o paletă variată de genuri muzicale, de la muzica de film și muzica simfonică până la cântece populare și muzica de teatru. Influențate de muzica tradițională grecească și de stilurile muzicale mediteraneene și balcanice, creațiile sale se disting printr-un sunet captivant și unic.

Unul dintre cele mai mari succese ale lui Theodorakis a fost compunerea muzicii pentru filmul „Zorba Grecul” (1964), regizat de Michael Cacoyannis.

Pe lângă activitatea sa în muzică, Mikis Theodorakis a fost și un militant politic dedicat, având un rol important în lupta împotriva dictaturii militare din Grecia în anii 1960 și 1970. Activismul său a dus la persecuții și arestări multiple, dar și la folosirea muzicii sale ca mijloc de exprimare a protestului și solidarității. Lucrările sale includ cântece și simfonii compuse în perioade dificile din istoria Greciei, reflectând lupta și speranța poporului grec.

Muzica lui Theodorakis continuă să fie influentă și să inspire, aducând o notă de putere și pasiune în cultura elenă și dincolo de granițele acesteia.

RICHARD RODGERS - THE SOUND OF MUSIC

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

THE SOUND OF MUSIC

"Sunetul Muzicii" ("The Sound of Music") este un film american regizat de Robert Wise care a avut în rolurile principale pe Julie Andrews și Christopher Plummer și care a câștigat în 1966 Premiul Oscar pentru cel mai bun film. Coloana sonoră a filmului se bazează pe musical-ul "The Sound of Music" care a fost creat de compozitorul american Richard Rodgers pe un libret de Oscar Hammerstein II. Premiera a avut loc pe Broadway în 1959, iar povestea a fost adusă pe marele ecran în celebrul film muzical din 1965.

Subiectul musicalului scoate în prim-plan simbioza perfectă între puterea muzicii și dragostea născută din bunătatea oferită necondiționat, care reușește să înduplece chiar și cele mai exigente caractere umane. Filmul pune în lumină povestea Mariei, o tânără guvernanta care este angajată să aibă grijă de șapte copii într-o familie austriacă, înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial. Pe măsură ce se ocupă de copii și îi învață muzica, Maria se îndrăgostește de văduvul militar Georg von Trapp. Împreună, ei se confruntă cu schimbările istorice care au loc în Austria și cu amenințarea nazistă.

Muzica lui Richard Rodgers pentru „The Sound of Music” este memorabilă și cuprinde cântece celebre precum „Do-Re-Mi,” „My Favorite Things,” „Edelweiss” și „Climb Ev'ry Mountain.” Musicalul este cunoscut pentru melodiile sale extraordinar de vesele, dar și pentru momentele emoționante care explorează teme de iubire, familie și rezistență în fața presiunii.

Un reper clasic al genului, musicalul "Sunetul Muzicii" aduce la rampă nu doar o lume plină de energie și ritm, ci și o adevărată lecție de viață pentru toate vârstele, o lecție despre credință, inocență și loialitate. O minunată poveste de dragoste împletită cu un frumos exemplu al puterii muzicii.

RICHARD RODGERS

Richard Rodgers a fost unul dintre cei mai influenți și proeminenți compozitori de muzică de teatru din secolul XX. Născut pe 28 iunie 1902 în New York City și decedat pe 30 decembrie 1979, el a lăsat o amprentă semnificativă asupra lumii muzicale, iar muzica sa rămâne populară și influentă până în ziua de azi.

Cu 43 de muzicale pe Broadway și peste 900 de cântece la creditul său, Rodgers a fost unul dintre cei mai cunoscuți compozitori americani ai secolului XX, iar compozițiile sale au avut o influență semnificativă asupra muzicii populare. Rodgers a fost cunoscut atât pentru colaborarea sa cu Lorenz Hart, cât și pentru cea cu Oscar Hammerstein II. Cu Hart, a compus numeroase cântece de mare succes pentru producții de pe Broadway, precum „Babes in Arms” și „Pal Joey”. Mai târziu, alături de Hammerstein, a creat unele dintre cele mai mari succese ale teatrului muzical, inclusiv „Oklahoma!”, „Carousel”, „South Pacific”, „The King and I” și „The Sound of Music”.

Richard Rodgers a fost un pionier în teatrul muzical american. Lucrările sale au adus schimbări semnificative în compoziția și structura muzicii de teatru, contribuind la trecerea de la formele mai tradiționale de operetă la teatrul muzical modern, bazat pe poveste și caracter. Multe dintre compozițiile sale sunt considerate clasice ale genului și sunt încă interpretate pe scenă și în producții cinematografice.

Rodgers a scris unele dintre cele mai cunoscute cântece din istoria teatrului muzical, inclusiv „My Funny Valentine”, „You'll Never Walk Alone”, „Some Enchanted Evening”, „Edelweiss” și „Do-Re-Mi”. Aceste cântece au devenit imnuri muzicale și au fost interpretate și înregistrate de numeroși artiști de-a lungul anilor.

Rodgers a fost prima persoană care a câștigat toate cele patru premii de divertisment american de top în teatru, film, înregistrări și televiziune – un Emmy, un Grammy, un Oscar și un Tony – acum cunoscut ca EGOT. În plus, a primit un premiu Pulitzer, făcându-l primul care a primit toate cele cinci premii.

Scanează codul QR, intră pe EduMusik (edu.filarmonicaploiesti.ro) și vezi video cu această muzicogramă!

Urmărește-ne pe Facebook sau pe Instagram:
facebook.com/edumusik.ro
instagram.com/edumusik.ro

FILARMONICA PLOIEȘTI ESTE O INSTITUȚIE DE CULTURĂ DE IMPORTANȚĂ NAȚIONALĂ
SUBVENȚIONATĂ DE CONSILIUL LOCAL ȘI PRIMĂRIA MUNICIPIULUI PLOIEȘTI

FILARMONICA PLOIEȘTI

STR. ANTON PANN 5

+40 244 515 841

WWW.FILARMONICAPLOIESTI.RO

OFFICE@FILARMONICAPLOIESTI.EU

FACEBOOK.COM/FILARMONICAPLOIESTI

INSTAGRAM.COM/FILARMONICAPLOIESTI

EDUMUSIK BY FILARMONICA PLOIEȘTI

EDU.FILARMONICAPLOIESTI.RO

FACEBOOK.COM/EDUMUSIK.RO

INSTAGRAM.COM/EDUMUSIK.RO

CONCEPT MUZICOGRAME:

ANAMARIA SIMION

TEXTE:

ANAMARIA SIMION

VECTORIZARE, DTP, DESIGN GRAFIC:

IULIAN BLIDARU

INTERPRETARE MUZICOGRAME:

ANAMARIA SIMION

ÎNREGISTRARE ȘI EDITARE VIDEO:

ALEXANDRU STOICA / LUCA GHEORGHE

COLABORATORI:

DARIA LUPU / ALEXANDRU DUMITRAȘCU

MANAGER DE PROIECT:

LUMINIȚA AVRAM

DIRECTOR ARTISTIC:

GEORGIANA FRÎNCU

DIRECTOR GENERAL:

VLAD MATEESCU

COLABORĂRI/SPONSORIZĂRI EDUMUSIK
ȘI ORGANIZARE EVENIMENTE EDUCATIVE:

LUMINIȚA AVRAM

ORGANIZARE@FILARMONICAPLOIESTI.EU

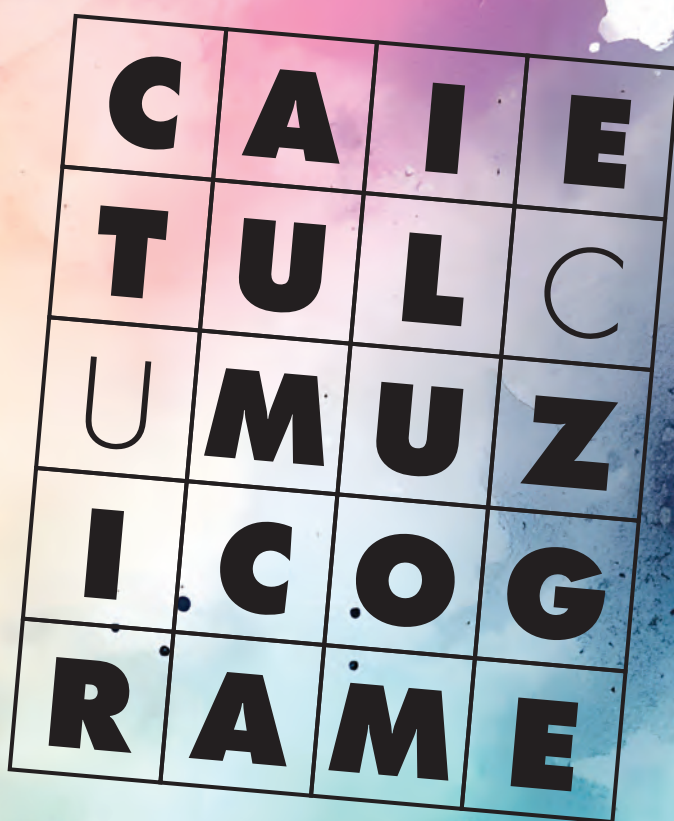
**PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI
PLOIEȘTI**

**filarmonica
ploiești**

**PAUL
CONSTANTINESCU
MUSIC**
POWERED BY FILARMONICA PLOIEȘTI

UN PROIECT AL FILARMONICII PLOIEȘTI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI "FONDUL PRAHOVA PENTRU EDUCAȚIE"
COORDONAT DE FUNDATIA COMUNITARĂ PRAHOVA ȘI FINANȚAT DE OMV PETROM
CU CONTRIBUȚIA POERNER ROMÂNIA ȘI VADECŌ LOGISTICS.

fond coordonat de:

finanțat de:

**FONDUL
PRAHOVA
PENTRU
EDUCAȚIE**

 **Fundația
Comunitară
PRAHOVA**

 OMV Petrom